

கபிலாசநாதன்

கடர்காற்று

843.22
கயிலா
SLIPR

நாவல்

SLIPR

18391

கடற்காற்று

நாவல்

DONATED IN MEMORY OF
Late Mrs. V. A. SIVAGANAM,
V. A. SACHCHIDANAM DR.
V. A. HANSTRAMITIAN
ON 26.6.98

கமலாசநாதன்

18 391

உதயம் புத்தக நிலையம்

20, சிறியா வீடு, — வொழும்பு-6.

16881
முதற் பதிப்பு: ஜூன்-1972

விலை ரூபா: 1-75

19881
பொருள்: சமூக அமைதி
19881
பொருள்: சமூக அமைதி
டொரவர் பிதிண்டர்ஸ், வாழ்ப்பாணம்.

பதிப்புரை

நிலையில் தீவிரத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டியவை எவை? என்ற கேள்விக்கு இவ்வாறு விடை படைத்துள்ளோம். கிடைக்கும். ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் சிந்தனைகளின்படி வாழ்பது உதோ ஒன்றைப் பற்றியே நிலைமைப் படைந்துவிடுகிறது. இது இயற்கை. இதை எவ்வாறும் மாற்றிவிட முடியாது எனலாம். இதற்கு நிரந்தரமான தீர்வு காணுவது மிகப்பெரிய சவால்.

அரசாதிபதி பொறுத்தாலும் நிறந்த பொன்னாடும் நன்றி வளமிடும் தனித்தனியே என்று பாடினார். இந்தக் தனித்தனியே அவ்வாறு பாடல்கள் அங்கத்தினரே பரிசீலனையாகத் திகழ்கின்றன. அவ்வாறு செங்கிலி நிலைநிற்காதது அரசாதிபதி. அந்தப் பொறுத்தி அவர் மூலம் உயிர்ப்பாடு.

பாரதியின் இந்த சிந்தனையை அடிப்படையில் எழுந்ததே அன்பர் வை. அ. சுவாமிநாதனின் கா. நிகாழம். யன்னை தீவினம் கற்று நீலத்தினா கனாலித்திக் கொண்டிருக்கும். அந்த நிலைநிலை மீடவே இதைத்தொகுநர் காழியை உடற்காழியை. கா. நிகாழம் இதைத்தொகுநர் மட்டும் இயற்கை அன்புபலிக்கலாம். அந்தக் கா. நிகாழம் இயற்கை தீவினம் காழியைக்காய் பொருளும் ஜீவனம்

இவ்வகையில் நூல் வெளியீடுவது ஒரு பின்னர்
 சீரமைத்துக் கொள். இதற்கிடையில் இந்நூல்களில் உழைக்க
 எவருள் முன்வருவதில்லை; முன்வந்தவர்கள் மறுபடியும்
 செய்வதில்லை. இதனால் கற்பனை யாழ்வு மீ, கருமை
 பிரச்சினைகளை இவ்வகை கண்டு கொண்டு மேல்கூறும் சீரமை,
 அழகாவ கவிதை அன்வாரிற் எழுதும் ஆய்வும், இன்னும்
 சீர இவ்வகை நூல்களும் கொண்டு இவ்வகையின் கலைப்
 பார்வை கொள்க இவ்வகையில் அருளிவருகின்றது; இதற்கு
 நூல் வெளியீட்டாக இடமாதற்கும் காரணமே காரணம்
 எனலாம்.

பாடல்கள் எவ்வாறுமே நிகழ வித்பரையையார்
 பிரந்தர வருவாய்ப்பார் கொடுப்பன வன்பதற்காக அநிக
 பிரத்தையெடுத்த பணக்கை மாயிந்து வரும் இவ்வகை
 பத்தக அச்சக சாலைகளில் அளிப்பதற்கு ஒரு சிறந்த
 இவ்வகைய படைப்பிற்குப் புத்தக வாய்ப்பு கொடுக்கும்
 இவ்வகைக் கருவியைக் காரணமே இவ்வகை. அன்பு இவ
 உக்களுக்குத் தெரியும்.

உய்கள் தாசித் துவாரக்கையம் பிரித்தகந்திற்
 கொண்டு அதைப் புறப்படுகின்றிக் அந்தப் பெருந்தர்
 அது வளக்கு நன்றாகத் தெரிவிரு.

எவர்க்கு மட்டும்தான் என்னவாம்?

எந்த ஒன்று நருவாவகற்குப் பின்வணிகரம்
 காரணிகள் பெரிதுர் இவ்வகைகளும்
 முன்னணியின் பெருமையே பின்வணிகரம். இக் கதைக்குப்
 பின்வணிகரம் பண.

இத்தக் கதை எக்கள் அளில் எவ்வே இருபது
 ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த கதைகளின் கற்பனை மாயி
 யான்க வேண்டும். அத்தாடன் இவ்வகை இவ்வகைகள்
 கையாகப் பத்த ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டே, வெளி
 வந்த கதைமேல்படையும் மனநிற் கொள்ளவேண்டும்.

இவ்வகைமேல்படைய மார்த்தக மாத்கிரகிற் வியந்து,
 இவ்வகைமேல்படைய இதனை "சுந்தரம்" வாராந்தரிகில்
 வெளியிட்டதுடன் எல்லா வழிகளிலும் எவ்வகை வளக்குக்த
 பெருமையாக இவ்வகை அபிவரத்தினம் அமைக்கலும்,
 என் வளக்குக்தில் பிரதிநி ஆக்களை மார்த்தக கிராம
 ராதா- அபிவரத்தினம், ஆலிணா அளர் கருக்தும்
 இதனை வெளியிட்டதற்கு மதுரகவி இந்நகராஜன்
 அமைக்கலும் என் உவமார்த்த நன்றி உயிர்நாநா என்று
 இவ்வகைமேல்படைய.

மன்னாடிகள். கவி. அ. கவிவரநாதன்

காணிக்கை

நினைவிற்குத் தந்தையார் தாய்க்குத் தாயாய்,
 தெய்வத்திற்குத் தெய்வமாய் எவ்வகைப் பெற்ற
 வளர்த்து, பெயரிட்டு, உற்ற கல்வி டுட்டி, உல
 கத்திலும் நான் ஒருவன் என நிறகளைத்த நிறம்
 பெரும் மறைத்து விட்ட என் அன்மையின் சிவிய
 பாதிக்கலுக்கு.

1

பல பண்டயாகம் பொங்கிப் புரண்டு வரும் கடல் அலைகளின் அலைப்பிலே ஆடி உலகில் கொண்டிருந்தன சில கடல் தேவர்கள். அவற்றின் ஆர்வத்துக்கு ஏற்ப, கடற்கரை தெரு மணல்களின் ஓரங்களில் ஒளி உலர்ந்து வலர்ச்சிபுறந்த தென்னைகள் தம் இனிகளை அணைத்து தரலம் இட்டுக் கொண்டிருந்தன. "சதக் சதக்" என்று அலைகள் தேவர்களின் அலையின்களிலும், அடிமீது: வந்து வந்து மூட்டிச் சென்றவின் வற்பும் ஒருவரு தானபொலி அங்கு இயற்கை அலையின் வழிற் சுத்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதைச் சொல்லாமல் விவகித் கொண்டிருந்தது.

மகிழ்வேன அது. பகல் முழுவதும் சுவாசத்தின் களைத்து விட்ட பண்டங்களின் பெரு மூச்சுப் போல, உதயத்தை மகிழ்த்தை மகிழைய மயத்து பூமியின் குத்து மிழிவானை. பெற்றுக் கொண்டிருந்தன செங்கடிகளின். நற்றுளையின் கிளர்ங்கள் - மகிழ்வின் கால் பரபர விரும்பு பாத - அரபுப் பரபரவாதது ஒற்றுமையற்ற மனிதக் குடின் கடைக விடும்பாத சாயங்கள் கெத்திக் கெத்தி மண்ணில் தாவிப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

அருகருகே சண்டத்துப் பசிய சூரிசெனியே செவ்வமரக, மந்தரம் வானமே பூக்களாகக் கொண்டனவாக நீன்றி

அன்று குனிந்தவாறே அங்கொன்று இயங்கிக் கொண்டிருக்கையில், சகலப்பற்றற்றதே பிதராகில் கங்கை அயன்றெய்வ புரத்தகை கங்கை, இதுவளாயும் நிரந்தரமாய் வந்திடுவாள். செயலற்றிருந்த, தோளில் அன்னுளையப் பார்த்து நொண்ட நடைத்தாய்.

செய்தலில் உண்பதற்குள் காலை படித்து அழல்கொளியிருந்த அன்னுளைய பந்தகைள் கண்ட, அதனுள் சென்றிடுக அன்னுள். இவ்வகையில் பார்த்துச் சிந்திப்பாள் அன்று.

இன்னொரு பிரித்தல் கொள்கிறேன் உம்மாய்.

"அன்னு! என்ன என் பட்டியிலே நீயார் பிரிக்கிறாய்? என்ன விஷயம்?"

எனக்கோ தொழுவாய் புது கொள் மயன்று சிந்திப்பாய் நின்ற அன்னுளின் அந்த கைய கொட்டத்தும் இருந்தும், தோள் உலகிகள் இருப்பினும் அன்றாட பாகிளைய மயங்கக்கூடிய எல்லையே சென்ற இருந்த சத்தியில், பிரிப்பு தொடர்ந்து மயங்கிடுக கொண்புருத்தது.

"அன்னு!"

"உம்ம!"

"என்ன பேசுகிறாய்க்கும்?"

"....."

"அன்னு!"

"உம்ம!"

"என்ன சிந்திக்காய்?"

"பந்தகை!"

"எனவே சந்தை? ஆராவது பார்த்தாய் வைத்தியக் காரியை நினைப்போம்!"

"உம்ம! நீங்கள் ஏன் விசிக்கிறாய்?"

"ஒன்றாகிவிட்டே, இத்தகை சாமரங்களினாலே பெரிய கணக்காய் போறும், என்ன மூயற்றி எப்படியாய்விடும்?"

DONA
LIES M. V.
V. A. SADI...
V. A. MANORAMITHI
26-6-23

ஆரு கண்டனா, கரித்தல் தான் காப்பித்த வேறும்" என்னுள் தோளில்.

நயக்கணையும் நயக்கணையினும் செர்ந்து அயலிப்படைத்திருப்பதை அன்றிருந்து உணர்ந்து அழிந்துவள அன்ற அனைத்தே நேர்ந்து முகமாக "என்ன சொல்லுறியாய்?" என்று போய்.

புறவக்கலைச் சருக்கி, தன் அழலிய வெண் பற்க்கை யார் வெளியே துடித்துக்கொண்ட அயல் சிந்திருந்த பெயர் தும், அனை அப்பாய்க்கை கழிப் பூதி சிட்டாரே என்ம வெறுப்புச் சற்றுப் பிரிப்பிக்கவே செய்கது, கடிய வளர முகங்கு அயல் தங்கை சாளைத்துக் கொண்டாள்.

"உமையிலே ஒன்றும் மாறாட்டி" தோளில் கேட்டாய்.

"உமையிலே உம்மா சந்தைத் தான், நேர்ந்ததும் புறக்கல் கணக்கில் ஒரு குக்கு மின் கண்டாறும் பட்டைத் போசாய் போய்க்கு வரக்கூடும்! அது எல்லாம் பந்தம்!"

ஆதி கூறி அன்னுள் முகங்குள் அன்னு, "என்ன கொண்டாய் நயக்கணையில், உதோ போய்க்கு வரலும், விடைக்கால் விடைக்குது..... விட்டாய் விடுக்குது."

"இன்னு பந்தக்கோ! நான் பிரிக்கையிலை எந்த நயக்கணையிலே சந்தை கண்கள், பிரிக்கலும் தந்தகைப் பெத்தவை உதோ செய்க கண்கள் ஆசாக்கி விட்டிருக்கீள் உம்மாய், தான் கண்களாய் உதிரும், ஆண்டு பெத்தவைவென்ற செர்ந்துக் கருவாய் போசும், உடல் மாதாளைபும் அவ்வையர் எக்களையும் கண்களாய்த்துப் பந்தகையிலே பந்தகையிலே பிதராவும் நயக்கணையிலே எல்லையே ஆசாக்காய்க்கு, நயக்கணையிலே விட்டாளை புயக்காய்! அது தான் மயங்குக்குத் தெனையானது."

"அன்னுளின் சத்தமெல்லாய் தொடக்கத்தே கொடுக்க தலை தாய், அவன் தான் அயலுக்கு வந்தகண்களாய் விதயங்களில் குருத்திலே, அயலுளைய ஒரு விடாழியில் இறந்த

உலகத்தையே நவன் விடத்து பொறுகின்ற உணர்ச்சி அலறுள் செய்வாங்கி வந்த.

என்றச் சொன்னு பொய்யன்... என்று அன்றா மேட்டு விட்டு, அவனுடைய பதிலை எதிர்பாராதவன் போல, "கட்டுமயத்தனைக் கொண்டு கொணியன் என்றான் காற்று பெய்வாய் அடிநறு. கண்ணி பாய்த்து கண்கள் வந்து திடு பொடும். கொழுகம் விளம்பிவிட்டு, கொணியன் கொண்டு கொணயர் தொலித்தனில் தான் கொழ தன்னன் வண்ணம் வாய்விட்டுவிடும். தொலிக்கு மாரா மாகம் வந்தவகல் வாக கட்டிமறியேப சாரகின்றிவகல் லாற் கொண பாய்த்து" என்றான்.

அவ்வாறு கடற்கரைக்கு வரவந்தது வேறு கழி கொள்ள விரிசெய் வரவந்தபடியே "கடற்காற்று" என்ற வகைக்கு கட்டி அடிமை வாய் கிழத்தான் தொலி.

அன்ற அலறுவாய் அந்தக் குழி நயத்தை தூசிச் காணல் போல, கொணியன் ஒரு புறம் வந்தது, நாடி யின் கை புறமற்று நின்றுள். அவ்வாறாய் அந்த அருக் களித்து திறை கொணந்தினன், அந்த "மயக்க" பொறுந் தன் அலைத்தொழும் மறந்தகாலையிற் கொணன், தொலிச் சில் திக் அலறுவாய் ஒரு வகையாய் வந்து இடித்து "இக்" கொண்டு விட்டெழும்புகாறு செய்வான்.

பொழுதும் மயங்கியாயிற் கருங்கியிருந்த கன் உணர்ச்சி கொண விரிச்சிக் கொய்த அகலை, "கண்ண தூசி" ஆன் மாத்கொள் வண்டாய்... என்று அன்றான் கழித்து நகரித்து நின்றான் அன்ற.

"தொன் வண்டி பொருள்" அன்றா நுகிதயபடுத்தி ளுள்.

"சுளி" என்றவாய் கழிந்த கொண்டுள் தொயன். தொலிக்குள்ளே கடற் நீர் விசிதான அடிநிலை ஊழிற் விடத்தது, பட்டினமாய் வந்திற்று இறைநத்து விட்டவன் தொலன். ஒம்பொரு பட்டினம கண்ணினும் கொணியே

பொதுர் பொழுது, அலறுவாய் நயங்கியாயின் ளுள் கொண வாயுந் கணமற்று கொண்பிட வந்தது.

இந்தவாறு இந்நகம் விழவை வந்தது தூவாய்ச்சு கடற் காணய தும்பி, நயி வண்ண கண்கள் கண்ணின். ஆண்டபாறகரும் பொறுவாயிற்... கண்கள்"

நினைவுர் கழிச்சன் இயங்கத் தொடநினை. அவற்றின் வேதனகல் கவித்தாற் கொள் அன்றா கொணின்.

"இருக்கிவகுகொ... அத்கா மறந அக்கொள் கொணி வம்... கொணக் காற்று பாய் விசிசுப் கொணக் கடிய மறுகி வந்தது. இயற் கொணிகல் வண்டநன் மடி அலைய மங்கலாக தொல்தயக்கு" பொயிடுவீய்வன்."

"கண்ணினி" என்ற கவிற் கொண்பிட தொலிவை அய்ந்தது விட்டாக கொணன். காற்று கொணியும் கழித் துத் தாண்குறும். தொலி கொண கவித்தான்.

அலறுவாய் பொய்ச்சாயிய வந்திப்பித்து கொணய்ப புறமறும் வரை விக்கியா நன்று விட்டு அது புறம்பு பட்டம் ஆணவகரித்தல் கண்கொக்குந் நிறைக்கிப்பி பொய். இயலவாராய் அலையியாக கின்ற கொணின் இணக் கீற்று கன் பெரிதாக ஆய் அவனுக்கு விடை கொடுத்தன. ஆறமாய் பதுகொணிகிந்திற்று கண்க வம்பி வாயி வந்த மடந்த அலைக் குறுக்கன் கொணயினின் ஓரத்தில் திரிந அக்கொண "பொய்ய" வந்திற் கொணவது கொள் கரு மடியும், மறுபடியும் வந்த அலன் பாய்ச்சுதுடன் கொண நுகிந்த கொண்பருக்கய.

இயற் குறுக்கிற் பங்கும் வற் காண்களின் ஒரு காணற் தொற்றற் கொண கருக்கற் கடற் என்று வழிசுப் படுகின்ற அந்தக் கடற் மாகாயின் தென் கொடி தூவம் மரக் காண்கள் கொண்டு கொணயருந்தான்.

அலறுகின்றத்து பிறந்து வந்த "கண்கொண" உரு மாதிக் கணமற்று காண்கினை விடத்து வந்தது.

கொணவியுள்ள கொணன் கண்க கழிசிய கொணிக்

"கேள்யிலாக்கும் கலாபித்தர் காசுகொடுக்க மணிவ
ஷட்டை இருந்தாத்தானே, பாண்டர் கடவன் பணச்
சார். பணத்தைப்பணத்து வங்களுடங்கத் தாக்கடாடுகா?
அல்லது செயல்நடுவிலேயான் சரிமா வகுளுகொ? காசு
வயித்தக் கஞ்சிக்கக் காற்று நடுவாழ் பட்ட. கே! நகை
வாழ்க்கை. ..."

உத்தமன் தோமன்,

"எனக்கென்வ. இன்னும் எவ்வி நூலிலேக்கலை காசு
கட்டியிட்டாய் கண்டால் சரி. அங்காது நீயே பார்த்
துக்கொள்."

அந்தோமன் வெறுப்புடன் கூறிவிட்டுப் போய் விட்
டான். அவன் போவதைக் கிண்டி கோட்டம் விட்டுவிட்டு
"உம்!" என்று பெருமூச்சா வெளியே விட்டான் தோமன்.

"கத்தரோ வள்ளி வணக்கிடுங்கன், நான் தம்பரசு
கொல்லிப் போட்டன் போகி கிட்டிந்து. காப்பாயாது
அத்தக் காவகக் கட்டிப்பொடுதன்"

கனக்குள்ளேயே பிராந்தலை சொந்து கொண்டுவரடி,
சென்ற தோமன் வீட்டுக்குட் பறந்தான். காசறி படைகள்
மேலேயுள்ள கலையில் ஆளி அழைந்து தெவங்கலிடம்பட்ட
படத்தில், வலித உருவாய் வந்து, ஆளி அழைந்த
தோமன் விட்டுப் போவனின் காழ்ப்புத்திற்கு முன்னுக்
நின்ற மலிந்து நொடித்தான்.

அவனுடைய கைகள் பிராந்தந்த தெஞ்சம் கரை குளி
கள் கொட்டல. இதையழை கோர்ந்து பிராந்தித்தது.

பணமும் கசுறும் ஆற்ற வான்கு கொண்டு செல்லுயக்
நிலையி மலம் மட்டுந் திணைகா இருக்குமா? அச்சுப்பக்கமா
நிலைமை தோமன் அடைவதற்கு இன்னும் எத்தகலையோ
தெறும்புகள்கலை அவன் தான். வெண்டுமே!

மனதின் இந்நக நிலைய அகிலைகள் பொய்கி எஞ்சிது
அவனுடைய மனச்சாட்சியைத் தாண்டிவிட்டன. அது
அவனைக் கொன்று கொண்டு வந்துவந்து.

தம்னுடைய அந்த நிலைமைக் சமாளிக்க முடியாதவ
ளும் வெளியே நடத்தினார்.

"என்வ இருந்தாலும் கோமன் அவ்வழக்கு இவ்
யவனு தியிராய் பெச்ச ஆகாது!" தனது விட்டுணுள்
நின்றகொண்டு வெளியே கொள்வது அவன் காதுகளில்
கேட்கிறது.

உள்ளிருந்தவாரி "என்னது?" என்று கேட்டார்
அவன் புருஷன்.

"இந்த மலிந்துக்கு இரா கொஞ்ச நாமாக சாயம்
பலிச்சிருந்தது. மலிந்த சினத்திலும் உயிர்ந்த சினத்தி
றும் மட்டுமே விழுவினாய் போதுமா? மலிசை காட்டாக
உவழ்ச்சது சரன் மிச்சம். ஆண்டவரை மறந்து உவழ்ச்சு
என்வதைதக் கண்டினம். என்னைக்கும் மட்டினி.....
இல்லியெண்ட பெச்சுத்தான்....."

"உவச்சென் உத்தம் காசுகொல்லாம், மற்றவர்களை
தெறது இழுக்காமல் கம்மா இரு", என்று கணவன்
அதட்டினான்.

"எவ்வகொண்டும்கலாபித்தர் அந்திதரலி முத்தனனை
வந்தாய்ப்பே. இந்த மலிசை நாய் மரதிலி விழுந்தான்.
அவ் அவ்வு வண்ட நண்டிமர்க்காளுக்கு மட்டுமே இரா
காத்திப்பட்டம். ஐந்துகா கொள்கலை வந்து பழிகைச்
கொன்று வன்ன?"

"எடி உத்தமர் வள்ளி ஒரு துப்ப வன்ன கேட்
பது?" என்று ஆண்டவரை குரல் கேட்டதும் மாரி
மம்மா "ஆடி அது" என்று கேட்டபடி வெளியே
வந்தான்.

"எனை மலிசைத்தா! உவந்து என்னைதக் கொள்ள
று சை கொச்செ வந்திடுக. என்னை மரியன் மட்டுமே
என்ன கொள்ளுறும்." என்று வந்தது கட்டிஞ்சல் பெரி
மம்மா!

மாற்றின் ஒருவன் அமைச்சர்தான் என்று நாககசரது கூறியதும் ஏதோ போலீஸ்தந்தை தான் உட்காணக் கூடும் விடற்று நீற்றுமறு பெரண்ட ஒருவிக உணர்வு. அதை விடையா விதமான அழிவுகள் கொண்டு தீவின் விசையால் வந்துப் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அருகில் இருப்போருக்கு அதையும் உணர்வு தெரவிக்க. அத்தனைகூட ஒரு அகத்தம் உணர்வு தெரிவம் உட்காணக் காட்டுவது?

காட்டுவதில் துணைகொடுக்க ஏதிலியைப் போல் ஒற்றும் செய்ததால் அமைச்சர் என்பதை நீறுயில்களே முடியாத ஒரு குற்றமாகக் கருபுருகுவதால் திருப்பிகளால், அருகில் எத்தல் பெண் மீதுள் ஏதிலி உட்காணக் கூடியதா?

அமைச்சர் அமைச்சர் ஒருவருக்கப்பட்டான் திருக்கப் பிரத்தினமுது ஆண்டவருக்கு ஏதோ குறை காண்குநவீயிற் காண உணர்வுப் புழுங்கினான். திருக்கப் புறம்புருந்த ஒருவருக்கு முன்பும் மருத்துவமனையிலுள் தெனவையுட்புப் பணக்கே வேண்டி ஏற்பட்டது.

கொண்ட அழகாகவே திருக்கக் கூடாதா? அழகை வெண்கல் உட்காணும் ஒருவருக்கே கருத்துவாய்க்களாக இருக்க வேண்டுமா? அவர்கள் உத்தம்களாக இருக்க மாட்டார்கள்? அவர்களை அணுகாமல் மற்றவர்களை ஆடவர்கள் துணிக்க மாட்டார்களா?

“விவரமாகத் தாயே?”

கருக்கல் கின் அமைதியான அமைச்சர் பணம் வேலையின் வாயிலுக்கொளி ஒரு நல்ல சம்பவியுத்தவ. அது நீலின் மேற் சென்று கவங்கம் தெருகுத்ததைக் குளிர்வித்ததா? அவ்வழி புறக்காரில் போகாமா?

தொண்டை நறுங்கிவிட்டான்.

வானம் இருளத் தொகுக்கிறது. கொத்துப் பக்கமாக தெருந்து கிளர்ச்சி வழந்த கருழிங்கள் கிரக்கே குடியந்த சந்திரனை ஸ்பிரமலத்தனை. மழை பெய்வதற்குமுன் அழி துறிகள் கொள்ளப்பட்டன.

தொண்டின் உறுக்கத் தனக்கு கொடுப்பவொளி கில உணர்வுகளில் அமைச்சரைய முறத்தினும் அப்பதும் கிழந்து தெரிக்கல். துணைகொடுக்க வழங்க அவன் உட்காணும் பார்த்தான். தன்னை உயர்ந்த அமைச்சருக்கிடது அநீதமாக உணர்க்கியுள்ள பார்ப்போ வெளித் தீவின் அது என்று மீய்த்தான்.

வானத்திலே விசையக் காணவில்லை.

அவன் வழந்த வென்று தொண்டின் அமீயத்தில் காத்திருக்க கூடாதுக்குள் உணர்வு தெருள்கினான். அதுவழிக்குந்த மண்ணெண்ணெய் கிளக்கை நத்தியவா தென்று சிபர் உத்திருக்க.

கொண்டிதில் கூடலின் அமைச்சர் அமைச்சர் அமைச்சர் தொண்டிக்குள் காற்றும் பவ்வாகவே விடுவது. அந்தத் தீபதமாகக் காப்பாற்ற அமைச்சர் படுத்த மீயத்தனம் கற்று அமைச்சரைய உணர்வு கடினமானதனவழி இருக்கது. மற்றவர்களை போலவே பழக்கி கொடுத்துதும் வழங்கத்தும் உத்திரின் அமைச்சர் என்ற அமைச்சர் உட்காணில் தீபக்கை உணர்வு கடினமாக காணப்பாடுபடுகிறதே அமைச்சர் அமைச்சர் கடின முயற்சி கொறுயிந்து.

தொண்டின் வெளியே அதே வேலை நடைபெற வேண்டும். அமைச்சர் காத்திருந்த கொற்றுப் கொட்டத்தை வழித்து உணர்வன். கடைகள் கொழுகுப்பினும் அவற்றை உணர்வன் உணர்வி தொவது உணர்வு மாதத்தனமானது? அதற்காகப் பிரமலனை வாட்டி உணர்க்கவேண்டுமா, மாண்பு?

அமைச்சராக உணர்க்கிண்புருந்தான் அவன். காணும் துிட்டப்பாக அந்தத் தொண்டிக்கு ஒரு கம்பனிவாரக் கூடாறாட்டிபுருத்தான். கம்பனி தலைவர்க்குடிய அமைச்சர் பெய்துவிட்ட வேலை ஒழிந்தது. வேலை மாத்திரம் உணர்வு உணர்வதே எத்தனைவோ சமாச்சரங்கள் வந்து கொண்டு கொண்புருக்கின்றன. ஆதற்கா? திவளிக்குந்த வானத்தில் கருழிங்கள் வந்துவிட்டனவே என்று உணர்வாடுக

டல் குப்பு என்ற சொல்லில் வீட்டில் பழக்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்ள சென்றதற்குறும் தீய உண்மை கொள்ளப்படுக மாறவேண்டியது.

இர பெருமையே மனத்தரவே தீவைத்தாலும் விசுவாசம் பெருமையென்பது என்பது மிகவும் தீய அறிவுரைவைய னதற்கவர்கள் இப்படி நூற்றுக்கணக்கில் அந்த தீவை தீயமம் மும் கொள்ளப்படுகமாட்டார்கள்.

“விடுவான் கொடுக்க மீடுவான் மீடுவான் உறவுகளுமா தீயாக வேண்டாம்” (சொல்லாள் புணர்ச்சிநூல்).

அவன் கொடுப்புக் காய்ச்சினென்று வைத்தியசாலைக்குப் புறப்பட்டான். ஒரு மருத்துவமனையைத் திரும்பிவரவில்லை.

மேலதிரும்பில் வெளியேயுள்ள அறையத் தொடர்சிலை மூன்று மலையெனில் தாலிக் கொடியைமாயும் மூன் வகையி னையையக் காட்டியது. நவமொரு காணும் பெரிய அலத்திய சாலைக்குப் போய்வந்து அங்கு, வழியில் அப்படியே அடைவு கடைமீயே உயர்வாக தன் கொண்டுக் கையத்தணிட்டு வந்தான். கடைமீயில் கட்டிவார் ஒருநாள் மயமாகியே, கடைமீயும் வெம் தீயை மீறியவாட்டான்.

“நீயொர் கொடுக்கலாம் கொடுக்கி உன்மனட உடம்பமா வது மீறியவதாம்” இப்படி எதிர்வினாவோ நூற்றுக்கணக்கில் கொடுக்கி கொடுக்கி கொடுக்கிவரான். தாலிகைக் காணும்பொடி கொடுக்கலாற்றிக்கொண்டார். தான் கையிடுதலால் பின் அகல புகளாக்கியில் பார்த்துப் பார்த்து மனம் கலங்கியான் அங்கு. ஆனால் அவனை என்னவது ஒரு தான் செழுத்தவன் வளப்படுத்தினார்.

“புறவாங்கில் அன்றா தீ என்னை வந்தகாலம் கொடுக்க காலம் இறக்கிவிடுவது அது கொடுக்க வளக்கு” அன்பெழுமலக் கருவான் (சொல்லாள்).

கடைமீயை உறவுத்தீயே விழி படுத்தி தீயமம் அகல அகல தன்மேயுற் கொண்டுள்ள உண்மைமையே அன்பை

அண்ணல் உன்னத உயர்வு புழப்பான்.

அன்றா வள்கை உறவுத்தீயினால் கொடுக்கலாம், புறவா வள்கையினால் உயர்வு உறவுத்தீயே அகலுக்கு வளவையு அக் கடைமீயுக்கு அது அன்றாபின்னா தீயினால் தான் என்னை இன்பம்..... உயிர்..... வளமாம்”

“நான் தான் உயர்வு, உயர்வுமே தீயினால் அன்றா அன்றாக்கண்டி ருப்பான். அயமடை உயர்வுமையே பார்த்துக்கொள்ளட்டாம்”

அந்தவான் பெருமையென்பதும், அன்புநூற்று மாறியவையே நூறு பெரும்பின்பு பின்பில் அறிதொடை லுமொர் ஆண்ட லுமொர் அகில விடைகிறதை இதிலே காட்டுதுப் போட ஒரு பெருமையின் தொடர்மீயே கொடுக்க அளவுக்கு வளவையே இறக்கக்கடவாடுவர் வந்தகர் அகிலமும் வளவியர் கொடுக்கப்பெட்டார். அருதான் அகலக்காக வளவ கொடுக்க லடியும்”.

தொண்டி இன்பமைய அடியது - அவன் நூறு மெய்கிளந்து மருந்துபொய்..... அபுத்தனத்தீயே வந்து உயர்வுக்க நீர் அபுத்தகடி புறப்பெட்டது.

அறிதொ புறவுக்கு வந்துவிட்டான் கொடு ஒரு வகைய யவன்மீத தொண்டியில் விழியின் வந்தகொண்டான். அந்த உயர்வியே மேலறும் பெருமடைத்ததையார், தன்னார்க் குவ லையமயத் தாக்கி வைத்துவிட்டதக் சாப்பித் தபாபாடுதான் தொண்டி.

தொண்டி பெருமையென்பது உறவுத்தீயே, வெளிமையவந்துப் பெருமையாகுகள் காட்டிக் கொண்டுநூற்றுத் திறமொண்டி னார். அந்தக் குளிர்மையில் அகலுக்கு நூறு விசு நின்று ஏறி பட்டிநூக்கி கொண்டு”.

அன்புத்தீயாக உறவுகொடுப்பருத்தவன் தொண்டி.

என்று உட விசுவம் 'பாப' என்று விசுவரூபமாக விருந்தி
சுருவக் கட்டித்' ம் கொடு அடக்கியது.

அவ்வாறு முடிந்தபின் விசுவரூபம் அடைந்தது அப்படியே
இருந்தான். பின்னர் அப்படியே வெந்து கொண்டு உருந்த
நீளாக் மேதநாக்கிப் பழகிவட்டி, பழக்கச் சென்றான்.

அந்தச் சிவனது சிறு குடிவகையின் மூன்று உயிர்கள்
தூக்கத்தின்குந்தன. ஆனால் பழந்திருந்த சருவக்கதி பழி
பிழை வள்ளந் தகியே அனையதிறை விசுவம் ஓர் சிவன்
கிடந்து மாளாத அழல்சைப் பட்டுக் கொண்டுயருந்திது.

5

இந்த வருஷத்தொடல் தாலில்லை பழம்புல் ஓடி
புது இனிர் அண்ட விரி''

தன்னுடைய எழில்களால் வாழ்வித் ஆர்த்தனை அலிவி
குடிகையே போட்டுத் தாமதமும் அன்று என்னையது தோட
லீக் வெந்தது போக அந்த உயர்வை

'அவ்வில் சாட்டியார் பவன் பண்ணுவான். ஒன் பதார்ப்
வழிப் பழகிசான் என்னையான் அன்பு தாயும் சிலை விடை
ருயி. சாப்படை சரித்து சேக்கியவடார், அள்ளடை அப்பா
வண்ணப் அலிவி சாய்பாட்டுநன் என்னை சில சிவமும். நான்
சிம்பதிராகக் கண்டினை ஓடிப்பிடிவருவீன்.....'

'இந்தியப் பழகம் சிவன் நாட்டினை வெட்டுக்கு வெரை
புதுயி' அப்பாருமழி அப்பிடிந்தான்- ஆழ்வராய் காலிக்
காணையப் சிவச்சந்திரன் ஒரு மாடு சிவனது சிலை எடுக்க
ணையம்.... .. உதார்த்தம் நயங்கு ஒரு இரும்பினால் கத்ததி
வருகித் தடுத்தாப்பெயி சாயப்பினர். அனையப் சிவன்

சாய்புடிமெய்மடாதும் கொள்ளிக்கொள்.

'தெரி வேலை பறக்கவாப் என்னை கல்..... இன்ன அழந்த
கவங்கள் சாய்பு ஓரணை அகச்சுண்டு இறுத்தாத் தாயிர்?
தெரி வேலை சிலை சிலை கண்டி 'வயயி' என்மொ அடி
பெய்யுயன். கோ மாணத்தொடல் அப்படியே வாய்ந்ததாலும்
அழ்தும் இன்ன சிவச்சந்திரன். காய்தொம் சிவன் ஒரு சிவன்
பிழை வேலை பாக்கிப் போய்ப்படான் வயடாய், சிவனாயை
கிப்கா சாண்கள், பிங்கி மூங்கிடபட துருப்பி வருவான்
வண்ணுதிகள்'

'சாண்கள் அகத்த பொன்னிலெவ்வர் ஆய்வ சிவன்
பாகு' மெய்க்கி இறுத்தாய் பொருள், நல்லித் தாயினை
பொருக் கத்திப்பொய்ப்படான் என்மொ சிவமும். கத்தி
கண்ணுக்கு ஒரு பழியையடித் தோடுக்கொட்டாய்.....'

'அவ்வை சிவனை நயல் சிவனை தாயிர்! இத்தவராய்
பயக்கித் பட்டவா சிவனை புகக்கிடு சிவனை ஒரு வெய்' புதுக்
கம் இறுத்தாய் அயல் தான்..... அல்லாவின்கிளையடை பொரு
பி பயக்கிடுதல் பட்டிடுதல் புகக்கிடுதல் என்மொயிடு
அவிரை என்மொயிடையே அடியிப்பொட்டாளாய். அந்த பழி
ஒன் சாணிகும்! பழியையம் பிடி சாண சிவனை சிவடாய்.
அனையிடுதல் போயி அனையான்..... அனையன் என்மொயிடு
காடிப்பிப்பாடுதல்.'

'எட்டி கிடு சிவனவுத்தி மாண்கொடு திவாதினாக இறுக்க
கணுப்பிப் சிவனாய்கொடு இறுக்குகார் விதோ சா காய்ச்
சாண வகிவாயி மாண்கிடுதல் ஒன்மொகு தானுர் சித்
துப் சிவமும் என்னை பவன் அனையனை இன்ன மூன்ற
கணை என்மொயாடு... .. து... .. மொ!'

சொல்லிவிடல் தன்னுடைய சிவனைப்பி பொருக்க மடி
பயக்கினை. என்மொயிப் பாக்கிவாய் இவ்வகிசீடு. அடியவிறு கவர்
ஒண்டுகி கண்ணு பாகிசிலையுள் சாய்த்தித்தித்தாயும். அயல்
அனையனை துரர் காலிப்பிடிபுகக்கிவாட்டாய். சிவம்கிசு

மெய்யை உன்னததை மெய் மேலும் கருக்கிக்கொண்டேயிருந்தது.

காணியில் எழுந்ததும் அரில் பாடசாலைக்குப் போன தற்கால அறிஞர்கள் யாவற்றையுள் செய்து கொடுத்தார் அன்ற. மீள் தேக்கிப்பை நீராட்டி, உடை மாற்றிக் கடை யிலே அவனுக்கு மட்டுமே ஏன வாக்கிளைத்திருக்க அப்பத் தைக் கொடுத்த, அவனுக்கு விடையாட்டிக் காட்டிக் கொண் டிருக்கார்.

மெய்யின் குட்டு உணர்வு அன்னாவை தேராமலின் வரவை எதிர்பார்த்துச் செய்துகிட்டது!

மீயில் அளவறியிலே "வருவார் வருவார்! வருவார்!!" எனற நகீர்த்தகையின் தெய்வீக இதுவரையும் இருந்தவையே தேராமல் வரவு தராமல் இருந்தது ஏங்கச் செய்தது. அவ்வ மூத்தந்தியே நிறம் பித்தடி ஓடிக் கொண்டிருந்த புழுவையே போல, அணிப்பட்டான். வெய்யின் புழுக்கற் தாளாமல் போப்பமற் திழைப் பார்த்து ஓடியது அந்தப்பழு.

அன்று, தன் வரழ்வின் விழித்த தேடி ஓடக் தொடங்கி லுதுவ.

முதல் தூள் மரிக் கண்டகட்டி கவிப்புகள்கள வையுமற் றுதாய் பதினெழு மணிக் கவையம் எப்படியும் சந்தையும் ஓடித்து விட்டுக்கு வந்துவிடுவான். அன்று, தேராமல் என்ற யிவ்வாதலாறு இன்று காலைத் தாழ்த்துவது அன்னவுக்கு மாய்க்காமல் சந்தேகக்கண்டி கொடுத்தது.

முதல்மணிக்கல் இரவு வருவதாகக் கூறிச் சென்றவன்; தேராமல் கடலுமற் சென்றுவிட்டான் என்று தெரிந் ததும் இரத்தினி வேள் இடைஞ்சல்களே ஏற்படுத்துவாரின்று என்று அணி இரவு முடியும் தூக்கம்மறிக் கிடந்த அன்னுவின் கண்கள், நூல்களில் ஒளிப் பிழம்புகளைப் பாரிக் கச் சக்தியற்ற எதிர்துகொண்டிருந்தது.

இரவு காந்தகர அவள் வேண்டியவாரிறை சங்கட் திவ்வை ஒன்றுமே வருவாகவில்லை. "ஓடு வேள்!" அன்னுவின் சட்புருவங்கம் கருக்கின.

"..... நாதமுமணிக்கல் அவருக்கு ஏதும் தீக்கு..... து...ய...கோ" அந்தகம்ப ஒரு பக்கம் முகத்திருப்பி, இடும் பிடி இருந்த தேக்கிப்பை இறுகப்பற்றினான் அன்று.

ஏதிர்த்திவ்வின் வெய்யிற் தேக்கிப்பினுடைய முகத் திற் சிழுவதற்குக் வேண்டியவைதற்காக தன்னை முத் தானையாக அவள் திவ்வையே போர்த்தியிருந்தான் அன்று.

அன்று கடற்களருக்கு வந்து விட்டான்!

அருக் தேராமல் இன்னமும் கணக்கே வர விக்கலை, அவர்கள் அறிந்த அணியிலே தென்று கொண்டிருந்த ஓடற் அவளை அந்தப் பிராமத்தினர் வடமுக்கிக்குக் கொண்டு போய் விட்டிருந்தது. தேராமல் காற்றின் கவையிலேதான் அது.

தேராமலினுடைய முகம் கருகாடாகியிருந்தது. கண்கள் ஏற்பட்ட காதலகைச் சுற்றி மட்டும் சிறிது கசிவு இருந்தது. ஆனும், அன்னுடைய இரத்தம் பாதித்திருந்த இடமெல்லாக் காய்ந்து, நறுவெட்டுத்தவ. அன்னுடைய மரிதாய்க்காமல் திவ்வை அந்த ஓடலும் "எண்ணிப்பாரிக்க"வும் இக்கலை என்றும் போல அகசந்து சென்றது; சுழன்றது. திரும்பி களிந்து கொண்டேயிருந்தது. கடைசியாக மாடுனுடைய கண் கின்ற ஒரு சிறும்புகாரயிற போலுத்து அகசயமுடியாத போலுத்தது அந்தத்தேராமல்.

அன்னுவின்மேல் எண்ணங்கள் அந்தக் கடல் அலைகளப் போலவே அடிக்கடி தொன்றின; பொன்றின; புரண்டன; மீள் மடிந்தன. கடலிற் போல்கிப் புரண்ட அவர்கள் கைகளை அகடந்தன. அவர் அன்னுவின் நிலைவத் திவ்வை ஒன்ற பெற கரை எங்கே? முடிய எங்கே?

ஓர் வாழ்க்கையின் ஓர் மரகத்தாள் அது இருக்கிறவளும்.

அடிக்கடி திவ்வாயும் உள்வித்தைத் தீட்டிப்போகும் 'அவர்' கட்டாயம் வருவார் என்ற நம்பிக்கையை அதிர்வடைய விட்டாள் அன்று. திகையாத திறமாளர் அன்று வினாடைய காலிகள் அவள் வரவேண்டிய கடற்பாதிநிலைய விட்டு, வடபுறமாகச் சென்று சென்று கொண்டிருந்தன.

சிழக்கு முகமாகக் கடல்வர் பார்த்த வண்ணம் நோக்கும் கண்களும், மடக்கை எழுப்பாணத்தள நோக்கித் தள்ளாடி அவரையும் காக்கவும், கொடுத்தும் வெய்யிலில் தவிக்கும் உடலும், வேளும் மன்றாடி, சிந்தும் வண்ணமும், இடைவிடாமே நோக்கப்படுகின்ற உடைய தலைப்போரணம் காற்றினால் எழ முண்டதும் அவ்வை தாசிப்பிடித்து மறையடிபும் அலங்குக்கு வெய்யிற் பிடிக்காது செய்யும் கைகளும் இரண்டும்.....

அன்று போய்க்கொண்டிருந்தாள்

பிச் சேலுட்டிலிருந்து, கடற்களையேராறாக கடலிலே பார்த்த வண்ணம் இருக்கும் கண்ணை அம்மன் கொணர் வளரக்கும் அன்று வருந்திட்டாள்

கடைத்திருந்த பல்வாய்க்கை அந்தச் சினைநிறு சேயிலின் உட்படக்களுக்கே அந்தவரைத் தம் திவ்வையால் சாயவை விடுக்கொண்டிருந்தன. பழக்கி விளக்கம் கடற் களையேரணம் கோரிதுக்கொண்டெல் அமைந்திருந்த உட்பட சூழி வெளியில் பற்று கொண்டிருந்த அல்லுணை வர்! வர்! என் அறைப்பன் போக ஆரண.

அன்று கொலியிப் பார்த்தாள்

"நாலே பாராக்கி" அல்லுக்கு வீரமன் போனார் உத் துது, கார்த்தனாகக் சரியாக வெளியேராது, தொண்டை- காயியது.

"கண்ணைகயம்மா! நீ படாத பாடு தாலே நான் படுகிறான். என்னை குடும்பத்துக்கு ஏன் இவ்வளவு சோதனை! மரியாதே! என்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்களேன்!..... ஐ...ய...யோ!... தாயும் இல்லை.. தகப்பனும் இல்லை... புருஷனாயும் காணாதே! ருணக்கு இந்த உலகத்திலே எனக்கு ஆளுமே இல்லையா?..."

அந்தத் தேவனெனியில், யானுமே அறிந்தாக இருக்கக் கூடிய அந்த உச்சி வெய்யில் வேகையில், வாய்விட்டு, மறம் விட்டு, கொய்யில் வெளிதரக அழ்தான் அன்னு!

"ம்மா!" என்ற நோக்கப்பின் முன்களும், அல்லுடைய தாண்டலையப் பற்று அல்லது சிந்தும் கைகளும் அன்னுன்று ஸடைய கிணை மேலும் உதவடிந்தன.

"ஜே...க...க...யி! என்ற மகனே! என் வெய்யில் அம்மனக்கு நான் இருக்கிறன் என்று சொல்லிவிடாப்படி தோ...யி!"

நோக்கப்பை அள்ளி தெருவோடு இருக்க அணைத்தாள் அன்று.

அவர் கண்களைத் துண்டித்துக் கொண்டு மேலும் தொடர் முனைந்தபொழுது கரியம்பன் என்ற இடத்திலிருந்து, கண்ணைகயம்மாள் கொலியிப் பார்த்து முத்துயானைக்கை வந்து கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

அல்லுக்குத் திக் கொன்றது!

அன்று தவறு இடுப்பிலிருந்த நோக்கப்பை அந்தப் பழ் களையில், கன் காக்களுடன் சாத்தி இருத்திவிட்டு, நனத ஆண்டைய மனமள வெளக் கிளந்து, சின்னிருந்த கொய்யைக் யானைநைவும் மறைத்து மட்டி கொடுக்க களும் பெண்களின் போகி கொட்டாக்கிட்டு, அந்த கொட்டாக்

கிள் உயர்வே நேருக்கப்பையும் இருந்தீ, விழுவிற்றை கடல்
நோக்கி நடந்து, கடற்கரை நெடுக, நோணி எங்காவது
தெரிநிறை என்ற நோட்டம் விட்டார்.

பறவைகளுக்கு மடுலை அல்லா தின்றுகொண்டு, கடலில்
தன் சுவைக் நிதினெரா என்று பயங்கவந்த கண்ணாள்
பார்த்தான். திரென்று கண்ணாள் அம்மன் கோயில் பம்
கயாக முத்துமாணிக்கமும் பார்த்தான்.

மடக்கொண்ட கன்னுக் கொட்டில் காண்பிலிருந்து
நடிக் கவிட்டு, அப்பொழுது தான் அவள் வீடுபோய்க் கொ
ண்டிருந்தான் என்பதை யோசிக்க அவளுக்கு வெகுநேரம்
பிழக்கவில்லை. முத்துமாணிக்கம் பெய்க்காய்க்குத் திரை
யி போதும் வரை, கொட்டில் கன்னும் இருக்காது.
விதிகவிள் பெண்ணும் நிற்காட்டாமல், அன்னாடைப
மணவி அவள் புறப்பட்ட தலிலிருந்து, திரும்பி வரும் வரை
உள்ள நாட்களில் பாரிவை நோ கண்ணாள் காண்கி அதனை
தன் மெல்லிய மெல்லிய கண்ணாள் நடவுவதைச் செவ
வழிப்பதும் உறுதித்த விஷயம்.

முத்துமாணிக்கம் தன்னை வெகுலாக அடைவாளி
என்று கொள்ளாவிட்டால் என்பதை அன்று தெளிவாக
கணர்ந்தான் அவள் உய்யக்கலை வீட்டு, கடற்கரை
நோக்கி வந்து கொண்டுப்பது அவளுக்கு வங்கியோ திணை
கலை வெல்லாம் ஏற்படுந்தியது.

"ஆக்டவரோ!" அன்று முன்கிச் சொன்னார். இப்
பொழுது செக்கன் சிலப்பெழிர்ந்த அன்னாடைப கண்கள்
புலம்பும் கடி தண்டு விடைக்கபதா என்று தேடின.

பிற நிறுக்கயாக அளித்திருந்த ஆராய் மறங்களுக்கு
நடுவே கய்பிராக உயர்ந்து, அன்னாடைப பழநின் பொய்க்
நோய்க்கைக் கொண்டு அயர்ந்தித் தெரங்ககிடீருந்த

கடல் தாளழகன் அவன் கண்களை நிறைந்தன. அவற்றுள்
ஒன்றின் அடியில் அவைந்த மறைப் பரப்பில் காரோ மறை
த்து வலத்திருந்த வலிக் கய்புககைக் கண்டதும் அவளுக்குத்
தெம்பு வத்தது.

முத்துமாணிக்கம் போன்ற தபர் கலுக்க இந்த மண்
லகிக் தேவைப்படுவது என்ன என்பதை அவளுக்கு வாரும்
கொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை.

முத்துமாணிக்கம் வந்துவிட்டால்!

"வேறு அன்னாடாரமா? அது நாமே பார்த்தேன்.
கார்டா கண்டு!"

முத்துமாணிக்கம் வெளி யிருந்தவர்க்கு தின்று, திரித்தான்.

"....."

அன்று முத்துமாணிக்கம் ஒரு முறை வெளித் துப்
பார்த்துவிட்டு, ஜெக்கப்பை எங்காவது நிரல் பார்த்து
இருந்ததி தல்குள் ஆயத்தாராகிக்கொண்டு, சற்று அப்பாக்
கிடந்த வலிக்கய்புககைப் பார்த்து வய்யம் ஏற தின்றுள்.

"அன்னா! என்ன இப்பாகி?"

"....."

"நான் கேக்கிறால் கேசுமாட்டேன் என்கிறீயே வல்கைப்
பார்த்துத்தானே வந்தீர்!"

"ஓகி!"

அவ்வுட காறி உயர்ந்தான்.

இறந்தவெளியில் அவள் அவன் பக்கமாக உயிழந்தது.
காற்றின் அகிப்பில் அவனுடைய முகத்திலும் திவல்கைப்
கப் பட்டது.

"அடி நீயிர் பிடிச்சாய்வே! உன்னை என்னை வெய்லிடுறேன் பாரி!" என்று கறுவிக் கொண்டு, உசிந்த வந்தபயிபான தவறு யெட்டையா இறுகப் பிடித்தபடி அன்றாளை வெகுமூக்குவ முத்துமாணிக்கன்.

"அங்கேயே சின் ஓட்ட வந்தாயி உன் தோலை உரிசைப் போடுவான்!"

"ஊம்! நான் தோலை உரிப்பீயா? நான் உன் சினைவை உரிஞ்சுமின்னா வே!"

"சொத்தடா வாயை!"

அன்றாளுக்கு சொத்திராம ப்றிட்டது. வகைலிடுறந்த ஜெக்கப்பை அலாக்காக ஆவரச சிழிசில் இறுத்திமி" டு, பாய் த்து சென்று தாளை மரத்தடியில் வளர் மேட்டில் சிடத்த வயில்க கம்புகளில் ஒன்றை எடுத்தான்.

"ஊ.....வ.....னா!"

முத்துமாணிக்கன் எதிர்பார்த்தவெ இலிசை, அவன் இது வரையும் அவனுடன் எந்தவித திருளுளர்ப்பினி ஏதேன வெறியில் உணரியதாக யட்டுமே, தான் சொன்னவற்றை என்னைப்பார்த்தான். சின் கூறினான்:

"அன்னா! நீ என்னை அடிப்பிரயா, கொல்லுவனியே! இந்த ஜென்மத்திலே உன்னை அறுபாவிக்காமல் நான் காக்காட்டன். நீ என்னவாடுவா என்னை வெறுக்கிறியோ, நான் அந்தளவுக்கு உன்னை விடுப்பேன். உன் கஞ்ச சம்மதடுவன்டாவி, சொன்று பெரிசுகவலைக்கும் போல் அங்கேயே குடிசுப்பாய். இல்லப்பட்ட வளக்கு ஆழ ஒரு நரணிக்காக உன்னைத் தா!"

முத்துமாணிக்கனுக்கும் அன்றாளுக்கும் இடையேயிருந்த தூரம் குறுகியது. அன்றா பற்களை நறுமடிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் பெருமிக்வி!

கண்ணையாழ்வார் கோயிலிலிருந்து ஒலித்த பூசை மணி யில் ஊசையைக் கேட்டதும் முத்துமாணிக்கன் திரும்பிட்டு டான். முக்கேறியக் கொண்டுந்ந அலுண்டைய காங்கள் அப்படியே கந்தமித்தி நின்றுன.

அன்றா தன்னையும் ஆறியாது வெய்யறந்து நின்றுள்.

"நாயே! பராசக்தி!"

அன்றாண்டய அதரங்கள் முணு முணுத்துக் கொண்டன.

"அன்னா! நீ அநிருஷ்டிக்காரி! இத்தம் கண்ணை அர் டாஜும் உனக்குத்தான் சப்பாசுட்ட பறுவாயில்லை. பூசை வெயிலை வாளுள் போக..... நீ எப்பவாயறு யம்படுவாய் தானே!....."

முத்துமாணிக்கன் கழிவிட்டு, விடு விட்டவ வாய்க்கை கோக்கி நடத்தான்.

எதிர்ப்புத்த பெருமிக்ளை விட்டபடி, வகைலிடுறந்த கம்பை சிடங்க இடம் நோக்கி விசினிட்டு ஜெக்கப்பை வாரியனைத்துக் துக்கிக்கொண்டு நடத்தான் அன்றா.

பரி மாக்கத்திலே நடுண்டு கொண்டிருந்த அவனுண்டைய கண்களாக கண்ணீர் ஆவிவிடுதந்து, கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வளா நோட்டம் விட்டான் அன்றா.

சிறிது தூரத்துக்கப்பால் கொணியென்று தெயித்தது. அதைச் சூழ்ந்து அமைந்தன போல் காணப்பட்ட தாளை மரங்கள் அந்சக் காட்சியிற் பாநிளையக் தமதாக்கியிருந்தன. அதனை அன்றாவினுண்டய சிழிகள் சுழன்று உன்னைக் காணத் துடித்தக் கொண்டிருந்தன. காங்கள் அவனுக்கு முன் னாக்கிளே நோணி தின்ற கணையை அடைந்துவிட்டன.

கொலி மீது தன் எணவன் கிடப்பதைக் கண்ட அன்றாடம் ஒரு நெஞ்சில் வலித்தது. "கொலி" வெயல் கதறிய பரிகாரத்தை அளித்தான்.

உடலிலே உள்ள ஹிந்தமெல்வாய் அத்தத் திருக்கை மூன் கைக்க யாசனின் கனடாகப் போய், கால்களின் படல் களிலே உடறந்து கொகட்டி பரணிக்ருந்தது. தேவனின் விழிம் னபயம் மீது வெயலிலே பரணிக்ருந்த புரணயருந்த கால்களால் பற்றி ஒழுங்குடன் கலந்ததால் அன்று.

அவனுடைய உள்ளமும் உடலும் ஒன்றாகவே நடுக்கின. செய்வது என்ன வென்று தெரியாமலே செய்து கொண்டிருந்தான் அன்று.

நன்னுடைய முத்தானைக் கெடுவாய் எடுத்து துண்டு கிழிக்க முகந்தவனானது நெய்க்கப் தடைவாகவும், பரமமாக வுள் இருப்பது தெரிந்தது. அவன் தோலியின் அடியில் இருந்ததென்பது, துண்டைக் கிழித் தெடுத்து, புண்ணாய்க்கக் கட்டப்படுகிறான்.

அவனின் விழிமை பட்ட தொழில் மெல்ல முகந்தினை அவனுடைய முகக்கைக் கெட்ட நெய்க்கப் "மீபா" "என்று தளக்கிவன்ற பாணியினும், தெலியிலும் கலந்ததால், தேவனின் பிருக்து "தெய்க்கப்பு" என்று கால்களால் பதில் கிடைக்காததால், நெய்க்கப் கொடுக்க கைக்கத் தொடம்பிதரன்.

அன்று இவ்வொன்றையும் கவனிக்கவில்லை.

காய்த்து கருத்துவிட்ட விழிமையின் கற்றுக்கல் வெயலினின் கற்றுக்கல் வரம்புகூந்தன. தேவனால் கண்களைத் திறக்காமலே தாமதம் அடைந்தது. தன்னளின் கெட்பயல் போலித் தளித்தான்.

அன்று தழத்தியப் பந்தத்தியடி தேவனின்மூன் வட்டி, அணியத்தில் அடியின் கைக்கப் பட்டிருந்த குவகினை

எடுத்து அவனது வாய்க்கில் வைத்து, கைக்களால் பெருக்கி நீர் கலப்பினான். அந்த நீர் கால்களால் கொண்களாததால் தாமத வழியே வழிந்து கருக்கை நகர்த்தின.

கண்களிலிருந்து பெருகிய நீர் அவனுடன் கருக்கெல் வாயி் பொது பொது வென்று விழந்து கொடுத்தன. அவனு தன் முகத்தைப் பாணித்து, அவனுடைய நடைபுடல் சேர்த்து நெஞ்சில்பயடி; "என் தெய்வமே! உண்குந்திய இக்கக் கதியா?" என்று வீசிட்டான்.

சரிந்த பாய்மரம் போல கிடத்த அவனை, பாய்க்கெடு போனப் பட்டி த்த அவன் தோலியில் கரியகத் தூக்கிற் கிடத்தினான்.

ஆழ்ந்த நீலே திராமல் கொணியுடன் மிகந்து கொண் டிருந்தான். அன்னுடைய முகத்திலே எந்த வித உணர்ச்சியும் இல்லை. அன்று அன்னு கண்க்க கட்டி நீதிக் கொண்டிருந் தான்.

வெயலினின் அக்கிரமம் தலைநாக்கி ஆய்மறு கால்கள் கட்டில் கொழுத்தும் வெயலினின் காய்க்கை அவன் உணர் ந்து கொண்டான். அவனுடைய கெடுக்கப் பாதி அவனை றுமயது.

அன்று தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தான். அவன் பக்கமாகவே அவனுடைய கண்கள் இறந்தவைவால், அவன் கலைப் பதம் பார்த்திருந்த சிப்பியின் செயலை அவன் கண்க ளில்லை.

இனி அவனுடைய வாழ்க்கை அன்னுடைய கைக்க தானே. அந்த வாழ்க்கையி் பாதையிலே அவன் வித்தகையே அன்னுடைய கைக்க வேன்றியே! கால்களற்றையுள் கெட்டு, பொறுத்த தாக்கில் கொண்க அவன் தன்னியே தனாகப் படுக்தியயடி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அவள் சேர வேண்டிய காரணம் கேடி. வந்துவிட்டது போல சொல்லி வந்துகொண்டிருந்தது. அவள் கண்களு யந்து விட்டாள்! ஓ! அவளின் வாழ்க்கையைத் தவிர...

தேமன் சிறிது கவலிபித்தும் பார்த்தான். சாரீர பட்ட வேட்டு வேலை தத்து கொண்டிருக்கவே செய்வது. பசி ஒரு புறம் குடலை பிழிந்திக் கொண்டிருந்தது. அவன் மெல்ல அரைத்து புரண்டான். அன்று தானே சென்று அவனைத் தன் மார்போடு அணைத்தான்.

"ஐயோ! என்னை வாழ்க்கை இப்படியே போகுமென்று தான் கண்டேனோ? ஆன்டவரே! செயலாலை மாதிரியே உங்களை கண்டு கொள்ளாமல் கவிக் போக்கினும் ய... யோ!....."

அன்று அழகாளி

கண்களிலிருந்து பெருகி ஓடிய கண்ணீர் தேமன் னுடைய தலை மலிசக் கட்டடங்களைக் களைத்தது. கடல் நீர் அடிக்கடி படுவதால் பாட்டை விழுந்திருந்த அவனுடைய கிரகத்தின் பாதி துளைந்து கழித்தது.

அவனுடைய கண்கள்தனைக் கண்ட சேரலகக் காற்று பவயாக வீசத் தொடங்கியது. அதன் வீச்சிலே வெயிலின் குடு முறையே முறைபடுத்தார் செய்கார்.

தங்குகிக் குதுங்கி, கிட்டி கிசினி அருதவகித் தேமன் தனதுமடல் சேர்த்துக் கொண்டான். அதை அணைப்பிலே அவனுடைய அரணை மலையத் கொண்டான். செய்கை பெயர்ந்தே இப்பொழுது கெட்டுப்போயிருந்தது.

தேமனின் தேமன்கையை பற்றித் தன்மீது தாங்கிக் கொண்டு அவனைத் தனரைய காம துரைத்துச் சென்றுள் அன்று. அவனுடைய கா உகரித்து வரண்டு போய் இருந்

தனையால் அவனால் எதுவும் போ முடியவில்லை. தொலைப் போட்ட கைகள் சிறிது இயந்து காற்றுக்காக வீடப்பட்டவராய்.....

கொண்டே மர நிழலினே அணைக் காய்த்துக் கிடத்தினான் அன்று. பின் தேவன்களை ஓடிச் சென்று தேக்கப்பலபத் துக்கியாடி, தண்ணீர்க் குவளைகையற் எடுத்து வந் தான். அன்று கையால் மொண்டு, மொண்டு கொடுத்த நீரை உயிற்சி உறிஞ்சிக் குடித்தான் தேமன். அன்றுடைய களை யிழநக மாகம் ஒளி பெறுவதைக் காணத் தயர்ந்தன அன்று உடைய கண்கள். கைகள் நீரை அணை அளனுடைய முகத் தைக் கழுவிவிட்டான்.

இளக்கம் அரைந்து, அரைந்து தேமனிடம் போனான்.

"அப்ப!" தேமன் கவிலோடும், புன்னைகையொடும் அழைத்தான். அது வாருக்குவே சோட்காதவாறு சகிடு துளறி ஓடித்தது.

இரவு முழுவதும் கடலிலேயே காலை கழித்தனையினு டும் கடல் நீரிக் வேலை செய்தனையினுமே தேமனினு டைய உடலெல்லாம் சென் கொடி படர்ந்திருந்தது. அவற் றைத் தனது சரக் சேவையால் துடைத்தரவிட்டான் அன்று.

இளையெல்லாம் செந்து விட்ட அவளுக்கே ஒன்றுமட் டும் புரியவேயில்லை. அதுதான் கட்டுப் போட மருந்து ஏது என்பது.

தன்னுடைய பூண சுறுதிரட்டினும், பெண்ணை தலைக் காத செலுட்டினும் தேமன் கா ஒரு கையால் தாங்கித் தேவனின் சாரீரப்படியும், தேக்கப்பலப யறு கையிற் அணைந்து இடுப்பிக் இருத்தியபடியும் அன்று நடந்து கொண்டிருந் தான்.

அவனுடைய காய்க்கல் பரிசாரியாரிடையே வீட்டைக் குறி வைத்து தடயம் கொண்டிருந்தான். அவ்வப்பயிற்சலம் தோமஸ் மணாளியும் கயிலியும் கடக்கி திசை தெரியாதது போய்க் கொண்டிருந்தான்.

பரிசாரியார் தோமஸிடையே காசித் தட்டிலைத் தொகுத்து போட்டார். பின், ஒரு சேலைத் துண்டை சுற்றிக் கட்டினார். பின் பரிசாரியாருக்கும் பளகல் கொடுக்க முடியாத நிலையிலிருந்து அவளை ஏக்கத்துடன் பார்த்தான் தோமஸ். அவனுடைய தொழில் உருவியது. அதிதா கொள்ளை வடக் குழலில் அவர்களிடம் பிரயோகம் போலலிருந்தது. எண்ணிச் சட்டுக்கும் கடங்காபலி பாயத் தொடங்கியது. பரிசாரி அதைப் பார்த்து முண்டிரை கட்டுவதுடன் சேலையால் துடைத்து விட்டான் அவன்.

"உங்களை உதவியது என்ன செய்யப் போகிறேனோ தெரியாதது. எப்படியும் திரைபெரு நபரையில்க்கை காண்க அனுபவம் வைக்கிறது" என்று சொல்லிக் கொண்டே புறப் பட்டார் அவராராஜன் அன்னு.

"சேலையே நீங்க அவ்வளவு கொடுக்க நடிப்பாக மாற்றாதக் கட்டி மருந்து காண்க. நான் தானே இருக்கிறேன். என்ன போனதுமெண்டாவும் சேக்கவாயம், அவன் மனுஷன் கயிரெண்டை துக்கியாதிசைகை இருந்தான் எண்ணல், காண்கித் உண்டிசாரி பட்டுத் தருவான் காணே!"

பரிசாரியார் தென்த பரிசாரியாரிடத்தில் கொண்டு போனும் குறைவில்க்காமலிருக்கிறது என்பதை அவனுடைய கயிலியிலும் வெளிவந்த கார்த்திகைகள் கண்கூறித் தருகிறது.

1839

அவ்வளவு காலியிலே பாடசாலைக்குள் புகுபட்டான் தான். திடுக்கிடவேயில்லை. அவன் என்ன அயலவர்களைக் கண்ட போலது தான் உய்க்கை வெளிப்பட்டது.

விருந்ததும் விடிவாததுமாக எழுந்து சொல்லான், தெரே 'கொண்டென்று' துக்காய்க் கச்சேரி பல் எடுத்ததும் போலான்.

பாடசாலைக்கு முன்பாக அமைந்திருக்கிறது ஒரு சலிக் கிள் கடை. அதற்கு கண்டியிலே தான் எட்டேரீட் என்பவன் வேலை செய்கிறான்.

அவன்?

அவ்வளவு கொண்டென்றுவே சேர்ந்த கிள் காவல் முறையில் அன்னுக்கும் அவனுக்கும் காதல் ஏற்பட்டது. அவர்களுக்கு மகங்கல் அந்த இருவரையும் பிணைத்தது.

தோமஸ் போய்க் கொண்டேயிருந்தது. அன்னு தோமஸின் மீது கருத்தாக இருந்தான். அவ்வளவு பாயிற் கிட்டு அன்னுடைய காலியில்தான் மடியின் மீது வைத்து கண்ணல் போடு உண்டிசாரி மருந்து கொண்டிருந்தான். அதை அவர் புத் தொடுவாயிலே கண்ணயர்ந்தான் தோமஸ்.

"போலது இருட்டிப் போட்டுது. என்ன காரியம்? அவனை இவ்வளவு காணாமல்க்கை. அவன் வழக்கமாக மாற வல் வட வந்திட்டுத.....?"

ஏக்க நிலைவுகள் அவ் வுள்ளம் அடிமை கொண்டவன். 'அவ்வளவு என்ன?' இங்க ஒரு சேக்கல் மட்டுமே இப்போலது அன்னுவிடம் உன் காணாதும் போட்டுக் கொண்டு கொண்டிருந்தது.

தன்ருக இருட்டிவிட்டது.

தேய்க்கப் தூக்கித் கொண்டிருந்தான். தோமஸும் கிரிப்பாலும் உடல் வேதனையாலும் தன்ருக உறங்கித் கொண்டிருந்தான். அலில் இன்னமும் குயிலாத தேய்க்கப் கட தூக்கி விட்ட நேரம்.....

அலில் போய் விட்டாள்?

அலில் இன்னும் வரவில்லை!

அலில் போய்விட்டாள்!

அலில் வங்கே?

தனக்குத் தவிவோ யாழ்வு தேய்க் கொண்டு போய்விட்டாள்! கைவியாடு பெற்று கைவியாடு வளர்த்துவிட்ட பெற்றோரை மறந்து - அவர்களுக்குத் துன்பச் சமையலும் பரிசாக அளித்துவிட்டு அலில் பிரிந்துவிட்டாள்.

எட்டுவாட்டி தான் இனி அன்னக்கு யாழ்வு.....கடல்... தாழ்வு..... தக்கன் - எட்டாவடு அவனிதான்! அவன் வல விட்டாளுஞ் சரி..... காப்பாற்றினாலும் சரி—

எட்டுவாட்டின் மீது கொண்ட சீர்பாத காதல் அலினைத் திருகோணமலை வரை அழைத்துச் சென்றது. ஒரு நொடி இன்பம் அவளை அப்படிச் செலவழித்துவிட்டது. அதிலே தான் இயற்கையின் தத்துவம் எல்லாம் குழியிரிக்குகின்றன.

இப்பொழுது அவள் எட்டுவாட்டின் அருகில் அமர்ந்து நின்றாள். பஸ் ஓடுவதற்குள் உண்டாடும் குறுக்கம் அவள் இன்ப வேதனைக்கு வழிகொளியினும். அப்பனுக்கு ஏற்பட்ட அபத்தம்—அந்த நரச வேதனையால் தாய் படுகின்ற கலியை அவள் எங்கே அறியப் போகிறது?

மாதத்திலே ஊழிவிட்ட அந்த சமூகம் அதை மன்னிப் பது வெகு கடினம். அலில் சாதக்காரியோ துணிந்து விட்டாள். அதற்குள் கொம்பர் ஓங்குடனும் சாய்ந்து விட்டாள்.

இடம் பிரிந்த அந்த காதல் சிட்டுக்கள சென்று கொண் டிருந்த பஸ் நின்றுமாதக் கர்ப்பினியின் அழகவு வேதனை மூடச் சூறையெயடி ஐயக்கொண்டே இருந்தது.

அலில் எட்டுவாட்டின் கைமடிப்புக்குக் கிழே முழுக்கை வையப் பற்றிவாடி மெல்லியாக, காக்கியே எடுத்த கிழி கரங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மெலியே ஒரு நேரம் வெறித்திருந்த தன் பார்வைவை விட்டு, எட்டுவாட்டி கட்டாள்.

“அலில்”

“உம்”

“ஏன்? இதற்கு ஐடி கிறவேஸ் என்று பயப்படுகிறாயா? பிடித்த பிடி விடாமல் நிற்கிறாயே!” செல்வமாக, யாருக்குத் தெரியாமல் அவளுடைய இடைவிடச் சீண்டலால் எட்டுவாட்டி.

செல்கச் சென்ற தன் கண்ணகம்: தண்ட, அவளை கிழி களால் எச்சரித்து விட்டு, சொல்லுள் அலில்.

“இல்லை! நீங்கள் அப்படிப் போனால் தான் பயப்பட மாட்டேன்.”

“ஏன்?”

“அப்படியே பஸ்ஸிலிருந்து குதித்து என் உயிரைப் போக்கி விடுவேன்.

அப்படி அலில் சொல்லும் பொழுது அன்னுடைய கண் கலங்கி வந்தன.

"ஊபத்தியம்! ஊபத்தியம்! நீ ஒரு வேளை என்னை மறந்து போனாய், என்ற உயிர் நிச்சயமாக என்விடத்திலிருக்காது. அதுதானே ஏற்கெனவே உன்மீது உடல் கொடுத்திட்டே. இனி எனக்கு ஏது உயிர்?"

"எனக்கு மட்டும் என்வாயம், உங்களைப்போட்டுக் கொடுத்த என்னுடைய உயிர்"

ஆனால் கிண்டல் செய்தான்- "அவதக் கொண்டு வராமல் வரத்தானே?"

"அவ்வீ" அவன் அவளை கம்பிய நரணமல் அழைத்தபடி, அவள் முகத்தை ஒரு முறை உற்றுப் பார்த்தான்.

பஸ்ஸில் இருந்தவர்கள் சிட்டுடன் போயிட்டு, போயிட்டுத் திரை செய்து கொண்டிருந்தனர். பஸ் அழர்ந்தபுரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சுட்டுவாட்ட கூறினான்.

"என்னை நம்பி நீ வந்து என்மீது உறவு கொண்டு போய், அன்று முதல் நீ இல்லாமல் நான் இனி எனக்கு முடிவு கட்டி விட்டேன். இன்னும் கேள்" அவளை விடப்போட்டு பார்த்த அளிக்க அள் போட்டு பார்த்து சிரித்து விட்டு, தொகுக்காது விட்டேன்.

"இன்னதற்கு நான் கொடுத்தது உன்னைவிடையே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஒரு விஷயம் கிரித்தல் என்மீது, அதை என்வாழ்க்கை செய்தாலும் விட்டால் மிகுந்த குற்றவாளிகளே இந்த உலகத்திலே இருக்கமாட்டார்கள். நான்கள் மூன்று நாளாயிருந்தால் விழுந்தால் என்னை, என்னை மாற்றவது செய்து வைப்பார்கள்? உன்னை நம்பி இவ்வம் மாரம் மாற்றி வளர்த்தார்கள் உன் பெற்றோர்கள், பெண்ணை நம்பி இருக்கலாமா?"

"என்னை நம்பி நம்பியில்லையா" **நாலாய்**

"அவ்வீ அவ்வீ பெண் இவ்வம் மீது போனதற்கு பஞ்சாக ஒரு நான் புறப்பட்டு விடுவான். பெண் பிறப்பிதே ஆனக்காரகர்கள். ஆளை நிரித்தான், அப்படி நம்பிப் பிடித்த ஒரு பெண்ணைக் கைவிட்டால் அது என்வாழ் திரை மயிர் என்வாழ் பாவம்! அம்மா— அதுதான் என்மீது பெத்தது— அவ போனதும் நான் தலியேலிருந்து பட்ட யாரு... ஆண்ட வருக்கு வெளிச்சம், பெண் பறமலிக்கும் கட்டாயம். காலைத் தேநீர் முகம் திரை மார்பாடு வரை, கோயல் முகம் தலியல் வரை, இன்பம் முதல் மரணம் வரை எவ்வை ஒரு பெண் நுகை வேண்டும். அது யாராக இருக்கா வென்ற? என்னை மனதார மேலிக்கும், உளமாரப் பறமலிக்கும் ஒரு பெண்? அவ நாயாக இருந்தாவென்ற? நாயாக இருந்தாவென்ற? எனக்குத் தாயின்னை, இப்பொழுது நீ ஆண்டவர் சத்தியமாக என்மீது, என் அன்புச் சத்தியமாக என் தாய்....." அவளுடைய குரல் ஏனோ கம்பியது?

அவளின் கண்களிலிருந்து தெறித்த கண்ணீர்த் துளிகள் அவளது கம்பிய மார்பில் விழுந்த தெறிக்கலாம்.

"அழாதே!" அவன் அவளைத் தெற்றிய படி, தாள் அழ தான்.

பஸ் ஊக்கி கொண்டிருந்தது!

அவ்வயர்கள் தாங்கிக் கொண்டே விழுந்தார்கள்.

அவன் தொடர்ந்தான்.

"இப்ப போறேன், இருக்கொண்டிருக்கிறேன் என அக்கா வீட்டை, அவளும் அந்தாணும் நிச்சயமாக எங்களை வரவேற்பினால், அக்கா அடிக்கடி உன்னைப் பற்றிக் கேட்டு எழுதுறவா. அவளுக்கு நீ அழகியாக மட்டுமல்ல, நல்ல குண்களிலி என் லுள் அப்பியிராயிருக்குது. நாணம் ஏதோ ஒரு பெண்ணைக் காய்ப்பாத்துற அளவுக்கு உளமுக்கிறேன். இ! அந்த அக்கா

வுக்கு உறுபத்துக் கவிவாணமுற செய்து வைத்தவன், நனைந்து தேடிப் போட்டவன் நான் தான். உன்னைக் காப்பாற்ற என் ஏன் முடியும். நேரத்துக்கேற்ற வேலை செய்வன். மேசை வேலைமா, கார் டிரைவரா? வசக்கிள் டிரைவரா? ஹம்! இவ்வளவுதற்கும் என். என். ஸி. வேலை பாஸ்....."

"எல்லாம் அவர்க்குத் தெரியும் தானே!"

"பல விஷயங்கள் தெரிந்திருக்கும், அவை புரியாமல் இருக்காமல்வரா?"

அந்நாதுரம் பஸ் நிலையத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கக் கூடிய பஸ், பெருமளவு சீர்பாணிகள் இருக்கவரும், புதிய சிவனை வழங்கி கொண்டு மறுபடிவும் தவறு பயணத்தைத் தொடங்கினது.

அவளும் தோய்ந்தான்.

"அவ்வீடு தீர்ந்தும் காப்பிடவில்லையே. எனக்கு கிடைத்திருக்க கொடுக்க வலிக்குமா?"

"எனக்குப் பரிசுமரியில்லை. நீங்கள் புதாவது சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள் பரிசுக், அழகு வஸ்துகளின் கொல்கில் ஆழப்படுகிறீர்கள்"

"ஓ! அப்படியா?" சித்தான் எட்டவேண்டி.

"உம்!"

"சொல்லுங்கள். இப்ப உங்க அம்மா ஆப்பர் வலைய செய்கிறீர்கள்?"

"அடம் மா...!" அவ்வீடு தானை நினைந்து, அச்சம் கலந்த விழிகளோடு சிதான்கத் தொடங்கினார்.

"தயவு செய்து என்னைக் குழப்பாதீங்க அதான்! நீங்கள் இன்னும்யே பேச வேண்டாம்."

அவ்வீடு மன்றமுறும்.

அவர்கள் பெருமளவுமாய்.

விடிந்தது—உலகத்துக்கு!

"ஓயோ! நானாதி! நீங்கள் சொல்லியபடியா? என்ன இருக்கிறீர்கள்?" மகிழ்ச்சி பிழிந்த துயரம்—இப்போது இவ்வளவு மகன் வரவில்லையே என்ற ஏக்கம் அவளுடைய மனவழக்குடைந்தது.

தோயல்க்கு அருளையே வந்து விடும் போலிருந்தது. அவளும் அந்நாது... அவ்வீடு தெற்றுபவர் வார்?

"அந்நாது அன்னா! அவர்க்கு ஒன்றும் வந்து விடாது. அவர் பரிசுக்கூடத்திலே வால் திரிந்தான். நான் வெறுமன் வேட்டு! அன்னா! அவர் தானைக்கூடம் தீண்டு பின்பினரம் போய் வந்து விடுவார்."

தோயல் சேற்ற முயற்சிகள், உண்மையிலேயே அச்சிக்க ஏன் நடத்திக்குக்கேட்டு என்று நினைக்க அளவாகப் பல் மாக தீர்ந்தது. அந்தப் பயத்தை நேரத்தே தொழிதக் அன்னாவுக்கு வெளிவிட்டால், அவள் அமைத தான்கமாட்டாளே என்று எண்ணி, அவள் உறைத்தான் தோயல்.

அன்னாமைத் தேற்ற அவன் உயம்பியகால் வாரித் தட்டி மந்தக் காயம் அண்டி வலிவருந்தது. அளவாக மகிழ்ச்சி பிழிந்தது வெகவாக வலித்தது தெற்றுபவர் கட்டது. பரிசுமரியை வாரம் இட்டது போன்ற வலிவு உள்ளம் உடல் என் வரம் காணப்பட்டது. ஒருவரை மற்றவர் நேற்ற முயற்சிகள் ஆறுதல் வார்த்தைகள் சிவடக்கமல் எண்ணிப் வழித்துக் கதறிக் கொண்டிருந்தனர்.

என் மடி விட்டது!

"என்னை பிழிவி சொல்லுங்கள்—என்னை! இந்த நாளைப் பொட்டைகளை எப்படி தம்புறுது. படிக்க வைக்கப்பட்டீன் அவ

எனவாய் படுகிற பாடு!" தமக்கு அருகில் நின்றுகொண்டார் பார்த்துக் கூறியார் ஒருவர்.

"இத்தனை கஷ்டங்களுக்கென தோமன் அந்தப் பெயர் இவை எண்ணமாதிரியெல்லாம் வளர்த்தான். பாவம்! அவன் என்னடா என்னால் போனவன் ஒரே போக்கரப் போலிட்டான்" என்றார் அடுத்தவர்.

இன்னொரு மெத்த தோமனின் காதலில் கணவியை பெயர்த்து விழுந்த நிலைப்பு உண்டாகிறது. மண்ணைத் தவிர்த்து மட்டுமே அடித்த அடி!

"அப்படியும் இருக்குமா? சே! என்ன அளவில் அப்பிரிவுச் செய்வாண்டான். நாங்கள் படுகிற கார்ப்புத்ததைப் பார்த்த பிறகுமே அவளுக்கு அந்த எண்ணம் உண்டானிருக்காது... இவர்களுக்கு உள்வம்பு அளக்கத்தான் தெரியுமா?

"டோய் கூற்றிமோலே! என்னடா சொன்னா நீ! என்னை பின்ன அப்படிப்பட்டதோடா?"—சிறிக்கொண்டே வாய்ப்பொன்றை தோமன், முடியவில்லை. அப்படியே இருந்துவிட்டான்.

"என்னதைச் சொன்னா? உடம்பெல்லாம் கவிக்குடிகா?"—முன்பு குரங்கொடுக்கவென கூறினான்.

"நீ" என்றபடியே ஒரு வண்ணக் கவர் விழுந்திருக்கிறான். வாய்க்காய்வேண்டு அல்லவென்று கண்ணப்பட்ட நிலைமைகள் அளவற்ற பற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. 'தடரலே' என்று மண்ணிலே வீழ்க்கொள் கோமன். அவனுடைய காதி புண்ணிசிறுந்து இரத்தம் நீரிட்டுப் பாயத்தொடங்கியது.

"ஆயன்... ல... ரீர்!" என்று ஒடிவந்து, கணவியை வாரியெடுத்த. நறுத்திவிட்ட அன்னு முற்றத்திலே நின்று

கொண்டிருந்த மலித ஐடங்களைப் பார்த்துக் கூறினான்.— அவனுடைய கண்கள் கோபக்கனலை வாயிழந்துகொண்டிருந்தன.

"உங்களுக்கு வேறே வேலை சில்கையா? எங்கட பின்ன அப்படியாவது போகட்டுமோ... பெத்தவர்கள் நான் சார்! வளர்த்தவர்களும் நாங்கள்! அவன் அப்பிரிவு போலிட்டான் எண்டால் எங்களுக்குத்தான் கவலை. நீங்க வாயை மடிக்கொண்டு போக..."

சேரம் ஓடியது!

நபாற்காரன் கடிதம் ஒன்றைக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டான்.

அதனைப் பரிந்து வாசிக்கத் தலைப்பட்டார் தோமன். அவனை இடைபடுத்தி "வாளுடையது?" என்று ஆலானைக் கேட்டான். அன்னு.

"உன்னை மகனின்னா போலியிடுக்கு!"

வீரன் ஒருவாடி விளக்கிவிட்ட தோமனினுடைய கரணம் கடி கத்துடன் நடுங்கின. தென்றி நார்ப்புகள் தெழித்தல். அவன் படிக்கான்—கண்களால்!

"ஆம்புள்ள தூர அம்மாவுக்கு!

உங்களை விட்டுப் பிரிந்து எங்கேயோ போகிறேன். எனக்கு வாய்க்கையில் ஒருவர் குறுக்கிட்டு விட்டார். அவருடன் உங்கல் வரவளையும் மறந்து போகிறேன்... எவ் தம்பியைக் கூட நினைவில் இருத்த முடியாமலேயே போகிறேன்...."

வாளுடன் எத்திரும்பதானால் வளர் எக் களைச் சும்மா விட்டாது ஒருவரை நன்றி மன்னத்தோடு கூடி வாய்த்தாலும்

வளையாடும் கொட்ட உலகம் இது உலகமென்ற அவமானத் தாயை கொடுக்க நான் வீழும்பலியில்லை. கண்ணாறுக இடத்துக்குப் போகிறேன்.

அன்புள்ள
அவியல்

"மேலாக்காறி?"

தேமனன் அலறியான்.

அவன் எண்ணிய வண்ணங்கள், கட்டிய மனக் கொட்ட எடகள் அத்தனையும் சிறுபெய்கை மன விடாவி விட்டன என்பதை அது எடுத்துக் கூறியது. கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்த தேமனன். இறங்கை ஓடிந்த பற்கலை போலத் துடித்துப் பணைத்தான்.

"எல்லா? என்ன எழுதிக்கொடுக்கிறான்?"

அண்ணலியுடைய அந்தக் கோள்களில் ஒருவிக அவசரம்.

"ஆரோடையே போளுமார்"

"து...ய... (போ)"

இழவு வீழ்ந்த வீடு கொடை மாறியது தேமனனின் வீடு. தேமனனாகப் பார்க்க வந்த போனவர்களுக்கு அவி வீள் செய்தி அவர்களைக் கொடுத்தது.

எனெல்லாம் இதே போகும்

அவற்றை அண்ணலோ தெரவினை பொருள் படுத்தவில்லை. நயம்பலையில், அவர்கள் பாபத்தில் வீழ்ந்த இடி, அகற்றியில் கல்லி தெரியாமலே அழிந்த வீட்டை.

இனி...?

அவர்களைப் பொறுத்தபடியும் அவினை இழந்த வீட்டை உலகம் தான்

திருமொழிகளில் பெருந்தெருவில் உலக எட்டிலேட்ட டன் அக்கா வீட்டில் மீளினார்கள் கிந்தம் அவினை உய்யவையம் நடந்தேறியது.

அவன் சொன்னான்.

"இன்னொருக்கென்று நல்ல நாளாக இருந்ததோட கலாமியாநர் கோயிலில் இருந்தது தான் பெரிய சூட்சுமம். உய்களுடைய கல்யாணத்தை தேவனும் ஆதரிக்கிறார் என்று காரண கொடுக்கிறார்"

எட்டிலேட்ட டன் அக்காவைய விட்டுப் பிங்க ஆவந்தது தேரடி கூறியது.

அவர்களை நிரந்தரம் கிட்டுவிராது. மயங்கிய பார்த்துப் சிரித்தான்.

எட்டிலேட்ட கொளவியாக இருந்தான். அவன் கண்கள் மூடும் சிரித்துக் கொண்டது. கொளவியின் கலாமி மூன் விரியவில் எனது கால்கொடியை அப்படியே கழித்தி அவர்கையில் கொடுத்தது அவனுக்கு என்னவோ பொருந்தது.

"அத்தாள்தான் குறிக்கக் சொன்னார் தம்பி" என்று அவன் மறுத்தபொழுது அவன் விரியது நிகழல்கு வந்தது.

அவர்களுக்கு முன்பாக அகற்றது அந்த ருடபயறணை கம்பியமாக இரந்தெருக்கொண்டிருந்த அத்தனை ஒருமுறை எட்டிலேட்ட பார்த்தான்

அந்தத் தாலிக்கொடியையே அத்தாளின் பெயரால் செய்து கொடுத்தவன் எட்டிலேட்ட என்பதாகக், அதனை அவனுக்கு வேண்டிய இடம் வேலையில் அவனுக்கே அவ்வ

விப்பாக, நன்றிவுணர்வேனாடு கொடுத்திருந்த அத்தாளை மறுபடியும் பார்த்தான் அவன்.

“என்ன கடலோர்ட் மலம் சரிசெய்தீர் போலீஸ் டெண்டி?”

சார்மலையை விட்டு எழுந்து, தம்படுகலின் அருகில் வந்து அமர்ந்த அவனுடைய அத்தான் டெண்டி கேட்டான்.

“இங்கே அத்தான்! ஆனால் நீங்கள் செய்தது என்னுடைய பிடிக்கவில்லை. மோசடிரம் மாநிலங்களுக்குமே, அது போதாமை?”

“எட்டுவாசிட்டி நீ எத்தனையோ சிதத்தில் என்னை விட உயர்ந்தவன். உன்னுடைய உள்ளம் இருக்கிற அது எல்லா தகையும் விட பெரிசு. ஆனால், அதுபலம் இருந்தும் இல் லாதவன் மாநிலப் பேரரசியே அதுதான் எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. அபிவிஷயம் ஆக்கள் சரி, என்சு ஆக்கள் சரி இங்குத் தானிக்கொடினால் கொண்டுவர உன்னை மதிப்பிலும், சாதனைக்கக் கல்யாணம் செய்கிறவர்களை சாராது சற்று நும் சொந்தம் அதிகமாகக் கவனிப்போம்.” என்று கூறி விட்டு, டெண்டி அவனைப் பார்த்தான் டெண்டி.

அவர் தன் கண்கள் தொண்டியோலவதை ஆவிரோடு வேட்கத் தயர்ப்பது போல திரும்பினார்.

டெண்டி சொல்லும்.

“புதுக் காலை ஜோடி என்ன கடுமையா? விலை சரப் சிறை? என்சிறிதெல்லிக்குது. அடிபடுகிசைம?” பிடிபடுகிசைமா? என்சிறை வரை ஆராய்ச்சியும்.”

டெண்டி சொன்ன முடியாததற்குள் எட்டுவாசிட்டி குறுக் கிட்டு, “இராதச் சொல்லாதீங்க அத்தான். என்சுக்குத் தெரிஞ்சு ஓந்ததர் காதனைச்சத்தான் முடிச்சவர். என்சுக்

காரர், அந்த இரண்டு பேரும் பட்டதாரியம். அவர் ஒரு பத்திரிகாரரீயர். அவ்வோ அரசாங்கத்தினு பெரிய உய்தி யோகம். இன்னவதற்கும் அந்தப் புள்ளியைவது மலர்கள் கயிற்றோடைய... டெண்டி முடிச்சோடை தன்ம யோவிராடு, அவ்வயம் உன்னையோடு யாழ்நிலம் தானே?”

“வாழ்க்கைக்கீழ் மலத்துக்கும் தான் சம்பந்தமிருக் குது. ஆனால் அறகம் அவர்களைச் சம்பா விட்டிருக்க மாட் றிடுது” டெண்டி கேட்டான்.

“அவர் என்னைக் கொண்டுதான் தன்னுடைய கார் இருந்ததுமவர். அப்ப ஒரு தான் அந்த அம்மாவும் வந்தா. மஞ்சள் கயித்தைக் கயத்தினு கண்டிட்டு, அவ்வயம் கேட்டான். அதுக்கு அவர் சொன்னார். இன்பம், சும்பம், மறணம் இந்த மலர்க்கும் போடீர். டெண்டி முடிச்சுக் கயிறு அது மலர் முடிச்சாத தரிசுத்தினு போட ஏனாது. அத்தோடைய தற்குக் கொடியசர் எந்தினு. துண்டடி கண்டலில் வாழ்கின்றன. இன்னுமெத்தனினு விடையாட்டுப் போடுவறன. தானியோ டையோ கொடியசல் திருட்டுப் போடுவறன; ஓர்தி அறங்கப் படுகின்றன. இது என்வரத்துக்கும் பள்ளியும் பாதுகாப்பும் நினைத்தது மலர்கள் கயிறும், தானியுத்தான் என்டு செயல் விச் சிக்கலர் அவர், நான் டெண்டி சொல்லும்.”

“என்?”

“உன்மைய பரிசுத்தமானது. அவர் உள்ளதைத் தானே கொண்டார்.” எட்டுவாசிட்டி அழுத்தமானார் யோசினும்.

டெண்டி சற்றே ஆத்தகாரகக் கூறினும், “அந்தப் பேய்பர் காரங்கு தானிக் கொடி வரங்க கயிறின்கையாக்கும். கொடுக்க தானியினு சவாப்பியிருக்கிறார்.”

“இங்கே அத்தான்! கார் வரங்க கயிறுத்ததே! எத்த னையோ பேருக்கு என்வளவு உறவியிருக்கிறார் தெரியுமா?”

“அப்பிரசார்?”

"உம்!"

"அப்படியானால் அந்த ஆள் ஒரு சாதிப் படித்தியமாக இருக்கவேண்டும்."

"எல்லாருமே ஒரு சித்தத்தில் வைத்தியந்தான். சிலருக்கு பொன்னில் வைத்தியர், சிலரு சிலகுத்து மண்ணில். இன்னும் சிலருக்குப் பெண்ணில் ... அவர் போல ஆயுக்கு இடை சிவத்தில்... இப்பிடிசிறிபிரி எத்தகையோ!"

"சரி... சரி... சம்பிரி வாரூங்கள்!"

அவர்களின் பேச்சை ஆலோசனை கேட்டிருந்த கட்டையர், சம்பிரட்டுக்கு அலைந்தான்.

"எது அப்படியோ! அது அப்படியே நடக்கும். நடக்கட்டும்... அதில் எழும்பு தேராயி விட்டது. சாப்பிடுவாம்." என்றபடி எழுந்தான் எட்டிவீரர்.

அவ்வாறு தொடர்ந்து அனைவரும் போயினர்.

9

தாட்டிகள் தகர்த்து கொண்டேயிருந்தனர்!

தேர்மன் கட்டையர் சித்தந்தான். மாயம் ஆளிக்கொண்டு போகவில்லை. பதிலாக றுழந்தகான் என்ற விம்மென்று, தொடர் இடபெய்வார் எனில் என்று கூறு மணவிற்கு அண்ணாடையர் கட்டல் நலம் கட்டிவிடுகிறது.

அன்றே இரண்டு கட்டிகளுக்கு உணவு போடுவதற்காக அழைத்தான். அப்பற்று கொண்டேயிருந்தான்.

கடல் கேட்கப் பிரார்த்தனை இடங்களில் கவனமுடைய பரிசீலனையாகவும் நீக்கலாகவும், யாருடைய மரணம் கெட்ட சொல்லும் எல்லோரும் கட்டிப் பேசுவார்கள். அந்த அவர் சொற்களைத் தாங்கி மட்டாயல் நடி வருவான் அன்றே. கட்டிப்படுபவர்களைக் கண்டு கவலுபவர்கள் போல உடனே ரும் உபத்தயர். ஆனால் ஒருவராவது உதவி செய்ய முன் வரவில்லை.

இரக்கமின்றாமலே வாழ்க்கையில் இடைவெளியாகக் கொண்டுவிட்ட மக்களுக்கு வினியமும் வருபடாது என்பது அல்லலுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்துவிட்டது.

பட்டினி சிட்டுக்கும் நேர அளவு இப்பொழுது நீண்டு, நாள் அளவு வளர வந்தது. கோயில் கிராமம் ஒன்றுமே இடைக்கவில்லை. வாங்கத் தெரிந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கத் தெரிவிக்கிறோம்!

ஓர் கடவுளும் வாய்ந்ததான் இருக்கிறார்!

கண்ணீர் பெருக கடல் உருவியிடுத தவிர, அவளாகி எதுவுமே செய்யமுடியவில்லை. ஒரு வேலைச் சொற்றாக்குக் கடல் பற்றாம், பெரும் வறுமை. மரணம் ஒன்றிற்காக இரத்தக் கொட்பைதயம் வெறுத்தான் அன்றே.

தவக்காக அன்றே படுகி கடுந் துயாளத் தோமளிரும் பொருள்க்க முடியவில்லை. தன்னுடைய மரணத்தும், தலக்கம் என்றவித பேதலர் இவ்வீடு என்னே அவன் எண்ணிப் புழம் விழன்.

"அவனை நம்பி எப்படி வெட்வாரு கொடுத்தேன்? அவளாகி எத்தனை சொல்லி நன்றி கெட்டவன், அன்றேவெய் படாத பாதி படுத்திப் போட்டன், நாள் பாவி கழயி..."

வெறுப்பினன்.

தரச் சொன்னான். நானும் இடிக்கலாம். ஒன்றை உரை குபா கொடுத்தான். அது தான்.. அது தான் "

அந்தக் கள்ளை கலைக்க, நெருக்கிய வேலும்பக் கூறினான்.

தோமஸ் அழகுதான் தவத்த வழிபட்ட வழியை எண்ணி, மாணரியா பழி வார்த்துபவன் தோமஸ், வாசல் திரைபோடு மல்லடைய பொருளை

"ஹியோ! ஆன்படவோ! உங்களை ஏன் வளர்த்திருக்கிறீர்கள்? உங்களுக்குக் கோபம் எண்டாள் வந்தீர் அடிபடுங்கள்."

அடிதட்டி மண்ணுண்டு அன்னி

"என்னை அடிபடுகிறீர், மண்ணை வயிற்செய் போருகை ஐயோ! கல்யாணம் முடிக்க இல்லவைய வளர்த்துக்கீர், உங்களை ஒரு நாள்வது அடியாக்கவில்லை, நீங்கள் இரு குறையும் வைக்கவில்லை, அடிக்காத குறைவை ஏன் வைக்கிறீர்கள்? என்னா பாசிந்தெழுந்த, வாசல் கீழ்க்கும் அவ ஹூட்டா தலைக்கம் இடைக்கி மன் வையை வைத்து, அவ ஹூட்டைய கிளைவ வாரி இருந்து, மார்பொடு அணைத்துக் கொட்டரள், அன்ற.

அவன் சீட்டுறந்த மூலக் அல்லுடைப மார்பகங்கலிவப் பொருத்தி விடுவன பொன்றிருந்தார். தோமஸ் ஒரு வாரது தங்கிச் சமாளித்தபடி, அவனிடமிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு கூறினான்.

"நான் உங்களுக்கு சொல்லு போடக்க கூடாப் பட்டவன், உவாசல்செடுக்காரன் உவ்வா போள் கிளைவன், இயியாவது உங்களுக்குதான், எடுத்தல்புவர் கோடியிக்கை வடக்கிற பழியை, மண்டா கட்டிவ்வா போயிட்டுது கூப்பிடியவன் எடுத்தார் துண்டில் எங்கிற? என்மாய் கொண்டுமார்!"

DU...
Late Mr. V. A. SADRACHAN
V. A. SADRACHAN
V. A. MANORANITHAN
26-6-92

அன்று பிறைய பிடித்தவள் போயிப் போகாத அவனைப் போர்த்தவண்ணம் அவனருகில் இருந்தாள்.

"உங்களுக்கு சொல்லு தென்னா?" பந்து கீடுகளுக்குக் கொஞ்சம் படி தவ் பவல்கொண்ட மட்டுமும் கத்தினான். தோமஸ்,

"கடலும்பக் போறீங்களா?"

அன்று இளம் வெட்டாது மெல்லக் கேட்டாள்.

"உம்... உம்... போகத்தான் போறன். ஓரேயடிவாச..."

"ஆம்!" என்ற அழுவாமுனகந்துடன் அவனுடைய வாறாவி பொருதினான் அவன்.

"அப்படிச் சொல்வதற்கு, உங்களால் தான் நான் இல்லறம் உயிரோடை இருக்கிறன், இல்லையென்பவோ செந் திரையான், மறந்திடவையும்கிர்!"

சிறுசின்னைபோல விவி விக்கி, விமிரி விக்கி அழகுதான் அன்று

"உம்! கொண்டுமார்!"

"போகாதீங்க! காயம் ஆறட்டும், அதுக்குப் பிறகு எங்கைகொண்டான் போவான்"

அவன் செருகினான்!

அன்றுவைப் வெறுப்பொடும் கோபத்துடனும் யாபத்து விட்டு, ஒரு காலை இழுக்க, இடித்து நடந்து சென்று தான் முன்பொரு நேரம் அடியலதனை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே திரைத் தோமஸ்.

வாசல்களைக் கொண்டுமார், பெரும் பிரமத்துடன் திள் திளையேறி, அநில விசித்த யாயில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த

நேக்கப்பல மூத்தரீட்டான். வெறுப்பிடித்தவன் போன்று நேக்கப்பல அணைத்த கோமலன், நிதநிலை களித்த நேக்கப்பல கொஞ்சி விட்டான். அவனுடைய பிள்ளை இவழ் களிஞானே. பல் மூத்தர்கள் கித்திக் கொழிந்தனர். அவன் வெறுவாக அநுபவித்த தோமல், சிவியு சிரித்தான். ஆய் றும் கண்கள் அப்பொழுதும் கலங்கியிருக்கண்.

அவ்வளவின் விசம்பல் மெய்க் மெய்க அவன் செவிகவி ரிருந்து மகையிடுகது.

பரந்து காணப்பட்ட கழங்கடிகை தஞ்சமென்ற, ஒரு காலை ஊன்றி கடற்புறொண்டிருந்தான் தோமல், மூழந தான் வரை லீக்கல் இருந்தகால் கெதலி யுறுவலாக நடக்கி அவனாக் குடிவன்க்கை.

கவலியிருந்த பழி அவளக்காக யூ. கம்பிசான் நலையலவ ஊன்றி, ஊன்றி நடத்தான் தோமல்.

கடற்சாரணை அடைந்துவிட்டான் தோமல். அவனு டைய குந்தகம் வன்வாய் காண்க்கை கண்டு தடுக்கைய யூட்டிப் படுத்து போல் அணைத்தது.

ஒரு காலை செந்தி, கெந்தி, கெத்திச் சென்று தோமலிக் குள் ஏழினன்.

'ஆண்டவா நம்மம் வண்டைக்கூறல் கவலிட நாட்டான்'

கவலியே இருந்த பெரிய தான்டிகை ஒரு மூன்ற பாரதலுப் பெருநாச்செறித்தான். வேலை ஆகாராவாரமாக வன்வாய் ஊன்றி வந்த வன்வாயிற் துளிக்கை நூர்யி ஏழிந்து விட்டு, கவலின்று விழிக்கை காணத்திவிருத்தி புன் றுறுவல வெய்தான்.

தோமல் தகாத்தது!

வன்னதின் நடுவே பொட்டிருந்த மரத்தின் மேல் இரு புறமும் காலைநாத கொங்கவிட்டு தூர்ப்பாழிழிவலாறே தாங்கி தோலை எழ்த்து மெய்க்கா கவித்தும் கொண்டிருந் தான் தோமல், வலியிடுந்த கால் கண்பலியுத்தது. அந்த மாக்ரீய நன்ய் நீட்டி, தோமலி விழிப்புடன் காலத்தி யடி தொடர்ந்து வன்க்தான் தோமல்.

நடுக்கடலை தோக்கி மெய்கப் போய்க் கொண்டிருந் தான் அவன்.

நிலைவு எழ்வலியால் வரலீக்கை, இப்பொழுது முன்விருட் டாக்கியிருக்கது. வரலத்திற் படுத்திருந்த செம்பை மெய்க் மகையகக் கொட்டக்கி, உலகமே அந்தகாரத்திற் மூழ்க் கவாய்சிக்கொண்டிருக்கது.

மேற்பு வாலின் ஊலி வம்பம் காரியாரமாக ஒவ்வி றிவற தென்றினுட்கவலிய அணைப்பைத் தோ மலாக் குத் தெலிவாய்க் காட்டவல், அவை போய்க் கொண்டிருந்த கவையுக்கு கொல்லரை ஏற்றொரு சேதனைச் செவலியி அனுப்ப அணைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்று கடைசியாக அவன் களன் கட்டி வலை பார்த்தக் செயற்பொழுது, அவனுக்குச் சாப்பாடு தகல்கள் வன்வாய் கொண்டுவந்த அவன் இன்று கணவ்வார நட்பும் அனுப்பி விருந்தான் என்று அவன் காணலினன். சாப்பாடு கலாய் பதற்கே ஒன்றும் துவ்வாத போது, கட்டிக் கொடுக்க என்ன இடுக்கிறதது என்று அவன் ஏனையாக வன்வாய்பார்த்தான்.

பின், அந்த ஆகாயப் பெருவெளியை ஒரு மூன்ற வன் னுந்து பார்த்திக்கொண்டான். வரலயி கெளரென்று இருந்தது. பார்த்துவிட்டுமெய்கப் நட்பாக்கிக் குவியக்கக் தென்றான். வன்வாய் அவனுடைய கழிக்கை போலவே இருன்றி காணப்பட்டது.

பெரும்பால் சென்றிரைகளைப் பறப்பி அபாசக் குரல் ஒலிப்பது போல் ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது. ஆகைள் தோளியைப் பலமாக வந்து எதிர்த்தார்.

இவ்வாடக்கு எப்பிடியும் மீள் விடைக்கும், தூண்டி யுத்தம் ஆம்பிடாத மீள் எங்கே போகப்போகிறது ஒரு இராபு குத்தல் மீள் வண்டாயும் பிடிக்கிறதுதான். காத்தாக் விவம் பின்பாடியால், புதைக்க விரைவியும் மீள் பட்டியுக்கும், இரண்டு டிழைமயமாகக் கடலில் கிடக்குது வலை. எதுக்கும் எல்லாத் தையும் பார்த்துவிட்டால் போக்கர்

மீள்களை வழியிலே தடுத்திடவேண்டும். ஒரு முப்பது முப்பத்தைஞ்சு குவாச் சேரும். அண்ணாட்டைக் கொண்டு போய் இரகசா சங்கு கொண்டாட சாரக்கு எண்டு ஏறிய வேண்டும். அப்படியே தேவைப்படுக இலிப்ப, சிக்கிரோத்தும் போகலித்தை யறந்திடாமல் வாங்கி கொண்டு போக வேண்டும். மாதிரியே மககொடுத்திடுங்கள். உங்கள் பரவன் அய்யா! சேக்கிரேவர், எனக்கு இரகசா சங்கு கொளியேற்றது மீட்டி தாரும்பான்.

தோமஸ் சிலைகளை மனவகையில் நீந்திக்கொண்டிருந்தான். தான் மாதிரியே பரவன் என்றும். தனக்குப் பரவனுக்கு பிறந்த நெக்கப்பின் தீண்டி அரண்கொடுப்பது. அமோகே, அவ்வகை வந்துவிடுவதையு இன்று வெறுப்பும், போபமும் காட்டி விட்டு வந்ததை நினைக்கையில் நெஞ்சு களத்தது. தோமஸ் கடலுக்கு கா, நூல் பவணமோ செல்லும் போகிறது. வணிகர் கொண்டு வந்திருக்கிற அங்கல் வீட்டிலிருந்தாலும், ஏதும் கங்குப் போக்குச் சொல்லி அண்ணலை உள் வீட்டுக்குள் அகர்த்து. பிவ்வாறுகேடுத் தெரியாமல் அவ்வீடு செக்கர் சிலந்த கணவகையில் முக்கிய சிலைகே விடை கொட்டான். அகலும் அதனை மகிப்பார்த்திருந்ததான் போன்றது ஆனந்த மீதுடன் அண்ணலைய தண்டிக்க இரண்டு மகாணலும் பற்றி, வரமு செய்வம்மறுக்க, வரமுல் வீரக்கள் இவ் கொன்று ஒலி யெழுப்ப கொடுக்கி வகிழ்வான.

இன்றே—?

நூலகம்

‘பிரகத்தகஸபாச அவலித் தள்ளியோட்டன்’

விட்டுண்டு) போய் அண்ணலவத் தேர்விட்டே. அய்யு ளைய ஆனந்த பகத்துடன் திரும்பி வருவியாமா எவ்வம் தோமஸ் திரைத்தான். பின்னர் ‘கோ!’ என்று தனக்குள் சொல்லி, தள்ளிய எள்ளி நகைத்தான் அவன்.

‘அவன் படுகிளை காட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நான் சமயா இருக்கலா? அந்தக் குழந்தை... என்னை ஓரே சொல்லப் பரிவாலை எப்பிடித் துடிக்கிட்டாவன்...’

கடந்தவற்றை நினைத்தபடி சிறிய நூரம் கடந்து விட்டான் தோமஸ். அவன் சேர கொண்டடி ஓட்டும்வந்து சேர்ந்தது.

தூண்டிலை கரிவென்று இரைப்பயம் இடருக்கா விலை வீசினான் தோமஸ். ‘மபக்’ கொண்டு கு ஒலி அந்தப் பெரிணாக்கில் அபிழித்தது.

‘அவலயம்!’

தோமஸ் மூயற்சினயக் கையிடக்கிளை, அவனை ஆறிவாயவே அவனிடம் புகியதெம்பு, சந்தசாயம் எம்மாம் வந்து சேக்த்துவிட்டான்.

இரண்டாம் மூறையும் நுண்டில் கடலில் வீழ்த்தது.

பரவன்கிளை

நூன்றும் மூளறு!

இல்லலை இக்கிப்!

‘உம்!’— அண்ணலைய அரண்க தவாரக்கிளை பிவத்தெ ழித்து கொண்டு பெருநூர்பப் புறப்பட்டு, அந்த பரந்த கடற்காற்றுடன் சந்தகது.

தோமஸின் இந்த தோமஸ் மண்ணுண்டது தோமஸினால் தோமஸ் பொறுக்க முடியவில்லை. தோமஸின் கூட்டமும் அவனைத் தொழிற்படவில்லை. தொடுதல் அளவுக்கும் மேலாக இருக்கக் கூடிய நிலில் இறங்கலதென்பதும் முடியாத காரியம். அந்தக் குழங்குட்டில் புட்டி பள்ளமே தெரியாது. ஆர்க்கு வேறு வானைய விளந்திருக்கும். கால் பட்டாயை 'சதக்' என்று வேட்டிலீடும். அது அவ்வளவு விஷமாக இல்லாது விட்டாலும் வேதனை வேகினதான். இரக்கிற கொஞ்ச மிக்கப் பழைய போய்விடும்.

என்னதான் செய்வது?

தோமஸ் சுற்றுப் பொறுத்தான்!

காலைவில் அவனு அவனுக்கு வாங்கிக் கொடுத்த பீடி களில் மீதம் மூடியில் வைக்கவாரே இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்றைப் பூணாசி எடுத்ததுப் பற்றிக்கொண்டான் அவன்.

புகைமத்தி இப்பத்தில் என்ன செய்வது? எப்படிச் செய்வது? என்று மூளைமயக் குழம்பியபடி இருத்தான் அவன்.

"ஆண்டவரே! என் செய்த செயல்கள் என்னை விண்ணியப் போகலா! என்னை அண்ணலவழி நோக்கியபடியும் காப்பாற்ற மாட்டீர்களா? அறுகளைப் பரிசாகக் காட்டி. அதுகள் படுந் அளவைகளைய என் கண்ணில் பார்க்கச் செய்விடுவனா? க... ச... த... த... ரே! செயலாகக் காத்தாலே!"

தோமஸின் அகாக்கல் முறுமுறுத்தின. தெரு சம்பு கடையி போலவே கொத்தளிக் குக் கொண்டிருந்தது. கண்ணின் பளித்தன. அவனுடைய கைது வரம் அவை வீசிந்து தூண்டித் தூர எய்ந்தது.

"அவென்ன?"

"ஏதோ இழுக்கிற மாநீர் இடுக்கிற?"

"ஒரு வேகி!.....? கைகளைப் பொறுத்திருக்குமோ?"

தன்னைந் பெருகு சத்தம் கேட்டது. பெரிய மீன் ஒன்று காலைச் சுற்றி நோக்கக் கைகளைது. கருக்கி வார்த்தை வெண்கிபோல கடல் நீர் ஓடியது.

"பெரிய முறகம்! சுந்தர் கருகை காட்டிப் போட்டாரா!" வாய்கீட்டுச் சொல்லி மகிழ்ந்தான் தோமஸ்.

கவலை புத்த மனத்துடன் பழமாக அந்தத் தூண்டிக் நாசரப் பற்றி இழுக்கத் தொடங்கினான்.

தோமஸ் களைத்துவிட்டான்! மீன் செய்த கொடுமை களை அன்றும் பொறுக்க முடியவில்லை. காக்களை நோவுப் பார்க்காது மீன் இரைத்தபடி, பழமாக இழுத்தான்.

மீனும் கந்தை!

"அன்னா ஆ! ..."

"ஆ... க... க..."

இருட்டில் பவகரத்தை மிணைப்படுத்திய கவலை மீன் தோமஸின் அழறிய எய்லி எயிரொலித்தது.

வருவது போல வந்த மீன், இரண்ட திரும்பி ஓடியது. பல்லிப்பாகத் தூண்டிக் நாசரப் பற்றியிருக்க அவனைத் தூண்டிக் நாச பழமாகச் சுற்றியிருந்ததாக அவன் கவலைவில்லை.

இருட்டிலே தூண்டிக் போடத் துணிந்து விட்ட தோமஸுக்கு எது தான் புரியும்?

கெடிலிலே கடல்களுள் சென்று மீளடலார்களே கூறிய தொழிலைக் கேட்டு அள்ளுறவினுடைய தொஞ்சமே வெடித்து விட்டது.

“ஐ... ஐ... போ!”

அதனைப் பிரதியிடப்பது போலப் போய்க் கடல்சல் போட்டாள் அள்ளு.

தேக்கப்பள்ளி வளர்ச்சியடுத்த படி கடற் கணரைய தொகரி நடினான் அவன். எத்தனை பேர் விடுத்தாலும், சிறந்த செல்வமாக உருவ அடைப்போடு திருத்தகாலாரு. கிளைவ தம்பி அவனால் வாழமுடிவுமீ

ஆவளி—

தேக்கி! எகவமே சென்ற முடியாத அன்புச் சிறுவன். அன்புத் தவிர அவனும் அன்புவுக்கு எந்தவுமே கொடுக்க முடியாது. பால் வடியும் சிறுமக் கால்களால் அவனுடைய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கண்யங்களைத் தடவிக் கொடுக்க முடிந்ததே தவிர தேநீர் முடியவில்லை.

“நீ... நான்... உடைய!”

“என்றை ராசா! ஐயா! ஐயா போயிட்டாரடா! நம்ம கைத் தலைய விட்டயட்டுப் போயிட்டாரா! ரா... சக...!”

அவனைப் பார்த்து அவன் அழுகாரா.

அவனைப் பார்த்து அவன் அழுகான். இருவருமே அழது, அழது. அழுது விட்டுச் செத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அள்ளுறவினுடைய வாழ்வு இருண்டது. போல உலகமும் இருண்டு விடக்கூறது. அந்தக் கண் மயங்கும் இருளிலே அள்ளு அவதிக் கொண்டே ஓடுகிறார்.

இதைப் அள்ளுடைய இறுப்பிலேயே இருக்கிறான்.

“நம்மடை கடை இல்லையா போகவேண்டும் போ... கடல்... ராசா! அக்கா என்னையோ எவதேறையோ ஒழுப்பிடுகிட்டாள். ஐயா! ஐ... ய... போ!”

எதை எதையோ என்னை கூறிக் தெறறாமென்று வந்த அக்கு நிரமையற்றுப்போன நகவாய் “ஓ!” என்று அழுகிறான்.

“ஆடைவழி என்னை தெலிவம் எங்கே?”

அந்த அபாயமே வெக்துறவு என்னும் எதிரொலிக்கிறது. பண்டைய ஆண்பத்தியிக் கட்டிடம், கண்ணளக அம்மன் கோயிலை, அந்தப் பழுதி கீடுகள் எவ்வாறறறியும் எங்கே? எங்கே? எங்கே? என்று எதிரொலி கேட்டவே செல்கிறது.

கடலிலே செல்வம் தொண்களை அபிநயம் பிழ்த்தியப் பறந்த காட்டும் கடற் காகங்கள் வீரணா கத்திக்கொண்டே உலாப் பறக்கின்றன. சென்னை மட்டுக்களிலே கூடு கட்டி வாழும் காகக் கூட்டங்கள் கிற்றது செம்பீயன் வளவ குழுவுருமே அகிந்து திரிசென்றன. அவற்றின் பாயக்கங்கள் கணரணினும் காரணியும் உறுக்கத்திலிருந்து கிழிக்க வே செய்கிறது. இரவில் அணாதிகள் சித்திரக் கொண்டு போட்டாங்களுள் வீசட்டு அவருகின்றன.

“எங்கே சொல்லிப் மாதாவே! தொண்களை மட்டும் கரைக்கு அறுப்பி என்றை சிதவகை வள்ள செல்கிய்கள்?”

இந்தக் கேள்வி அவனின் நடியிருந்த எல்லையாளுடைய காதுகளிலும் ஒலிக்கக்கால் செல்கிறது.

அவனைத் தேயும் ஒன்றுரும் முன் கண்ணிமை. ஆறு அழி வற்ற செவ்விகள் காட்டும் பரிவைத் தூணும் அந்த மயித

இலகம் காட்டவில்லை. பறவையினங்களைப் போலவே அவர் களும் அவ்வாறு விட்டு நெடுந்தூரம் போய்க்கொண்டிருக்கின்றனர்.

“ஜேக்கப்...என்றை...அப்பு...ரசசா!”

“ஹிஸ் தயர்! அந்தா! தோளா! என்னை மன்னர்...!”

அதேர்! இந்த “ஜேக்கத்திலே” உள்ள அநுபலிக்காமல் தான் சாகையாட்டல்” என்ற ஸ்தத்தூமானிகளும் அவனைக் கண்டு விரண்டி ஓடுகிறார். அவன் உடலுக்கு ஏது குறையும்?

காரோ ஓடுகின்றீது ஏன்?

அவ்வாறு அழுகின்றார்!

அவ்வாறு சிரிக்கின்றார்!

அவனுடன் சேர்ந்து அழவும் சிரிக்கவும் அவனுக்கு இந்தப் பயலும் உலகில் ஓடுவொரு உயிர் மட்டும் இரகம் கிவ்வது.

அது—?

ஜேக்கப் தாய்!

அவளைப் “வயத்தியக்காரி” என்று கொண்டுவதலணம் அவளை தாய்!

(முடிவதும் கற்பனை)

கடற்காற்று

நீத்திய, மனிதப் போராட்டங்கள் நிறைந்த சுவையான நாவல். சத்தியத் துக்காகப் போராடும் அன்னாவின் சஞ்சலத்தின் நிழல் இது. ஆண்மைக்கும் மேன்மைக்கும் எழுந்த அவமானக் கேள்வி.

பெண்கள் பல்லாயிரவர் இதனைப் படித்து முடிந்ததும் கண்களை ஒற்றிக் கொண்டனர்.

சாதாரண கிராமத்தின் சாதாரண மீனவ மக்களின் சாதாரண சம்பவங்களின் வருணனைச் சித்திரம் 'கடற்காற்று'. உள்ளத்தை உருக்கும் உணர்ச்சிகரமான மொழிநடை.

கயிலாசநாதன் அவர்களுக்கே கைவந்த பாணி. ஈழத்திலும், தமிழிலும் முதன் முதலாகக் கடற்றொழிலைப் பற்றியும், மீனவர்களின் சிக்கல்களைப்பற்றியும் வெளிவந்த முதலாவதும் முதன்மையானதுமான நாவல்.

இதில் காதல் இருக்கிறது. கண்ணீரும் இருக்கிறது.

புதுமையான கதை. அழகான மொழி நடை. சுவையான சம்பவங்கள்.

உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சிறந்த ஒரு நாவல் 'கடற்காற்று'.

— நவீனன்